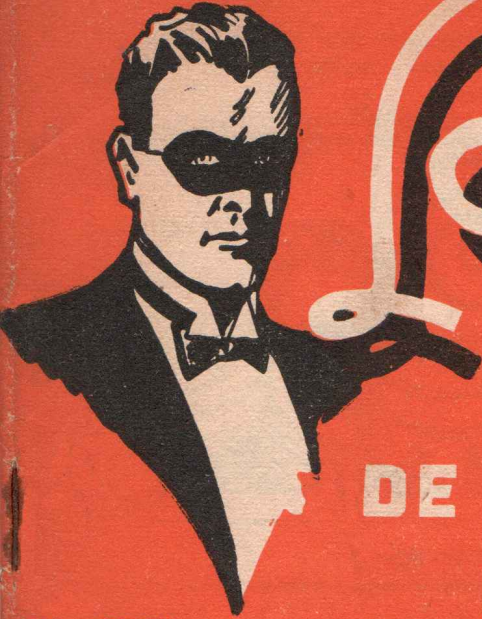

NIEUWE AVONTUREN

Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

De Vreemde Huwelijksmakelaar

Nr 2171

NEDERLAND : 40 Ct.
BELGIE : 6 Fr.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT

Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Lord Syster

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De vreemde Huwelijksmakelaar

HOOFDSTUK I

MISTER HARVEY IN GARENS

Onder de reizigers, die te Southampton aan wal stapten, na een voorspoedige overtocht te hebben gemaakt met de Transatlantische mailboot « King Edward », bevonden zich een rijzig Amerikaan van omstreeks vijftig jaar, die vergezeld was door twee dames, de een nauwelijks achttien jaar, met een door blonde krullen omringd, lief gezichtje, gultige blauwe ogen en kuiltjes in de wangen, de ander een dame van onzekere leeftijd, maar die de vier kruisjes zeker reeds

achter de rug had, doch zich blijkens haar gehele uiterlijk liever de tong zou hebben afgebeten, dat dit te erkennen.

De heer was Josuah Harvey, fabrikant van garens en die gerangschikt werd onder de honderd rijkste mannen in de Staat Pennsylvania; het jonge meisje was zijn dochter Alice, de dame van onzekere leeftijd was zijn ongehuwde zuster, Miss Arabella.

De drie reizigers hadden een suite van vijf der fraaiste hutten bewoond,

op het promenadedek gelegen en de heer Harvey had voor de overtocht, die negen dagen geduurd had, hetgeen in die tijd als zeer snel werd beschouwd, dan ook de kapitale som van 5000 dollar moeten betalen.

Het was omstreeks elf uur in de ochtend, toen het reusachtige schip meerde aan een der grote aanlegpiëren in de haven van Southampton.

Op drie plaatsen werd een overdekte loopplank uitgelegd en, nadat de nodige formaliteiten waren vervuld, hetgeen heel wat minder tijd vergde dan heden ten dage, verliet een driedubbele stroom van reizigers het prachtige zeekasteel.

De machtige kranen begonnen hun werk bij het uitladen der grote bagage en de kade bood op deze plek een levendige aanblik.

Intussen verzamelden zich de pasagiers in de douaneloods, waar hun bagage was bijeengebracht, gesorteerd naar de eerste letter van hun naam. Mr. Harvey trof het in zo verre slecht, dat er veel reizigers waren, wier naam met de letter H begon, hetgeen echter weer het voordeel met zich meebracht, dat de douanebeambten korte metten maakte met de meeste koffers en valiezen en er een etiket op lieten plakken, vermeldende dat de inhoud er van vrijgegeven was, zonder dat zij er een oog in geslagen hadden in tegenstelling met enige andere kisten en koffers, die aan een nauwkeurig onderzoek werden onderworpen. Zodra de douane-contrôle was afgelopen, werd de bagage overgebracht naar wachtende autobussen, taxi's en andere vervoermiddelen, waarna de reizigers zich aanstonds naar alle richtingen spoedden.

Josuah Harvey nam naar Londen de trein.

Nauwelijks had de trein het station verlaten, of Alice plaatste zich

voor een der portieren en keek naar het voorbijschietende landschap.

Harvey echter had een financieel blad uit zijn zak gehaald, zo juist gekocht, hetwelk hij ijverig begon te bestuderen.

— Kijk toch eens, vader, wat een mooie landhuizen! riep Alice opgetogen uit.

— Heel aardig, kind, heel aardig, bromde Harvey, zonder zijn lectuur te staken.

— Je zegt heel aardig, en je kijkt niet eens, hernam Alice pruilend. Vindt u niet, tante, dat vader een vreselijke oude man is?

— Ik vind dat je vader groot gelijk heeft met geen acht te slaan op jouw dwaze geestdrift. En ik wilde nu werkelijk, dat je je hier, althans in Engeland afleerde, mij altijd met de titel van tante aan te spreken!

— De Hemel weet, dat zij gelijk heeft met haar dat te verzoeken, mompelde Harvey voor zich heen.

En wel mocht de rijke garenfabrikant dit bij zich zelf zeggen, want hij was niets meer of minder van plan dan een poging te ondernemen, Miss Arabella, zijn zuster, aan een echtgenoot te helpen!

Daaraan was een hele roman verbonden. Mijnheer Harvey was sedert vele jaren weduwnaar, en zijn dochter kon zich zelfs haar moeder ternauwernood herinneren. Maar de heer Harvey bleek nog volstrekt niet gepantserd te zijn tegen de pijlen van het liefdegodje, want sedert enige tijd had hij een meer dan gewone attentie aan de dag gelegd voor zijn particuliere secretaresse, een jonge dame van 28 jaar, bevallig en schrander, en deze attentie was al heel spoedig overgegaan in een jongensachtige verliefdheid, die mijnheer Harvey, al was hij dan over de vijftig, verbazende uitgaven deed doen op het gebied van bloemen, bombons, autouit-

stapjes en plaats en in de Opera en de Music-halls.

Om kort te gaan, de garenfabrikant wenste te hertrouwen. Er was echter een klein struikelblok, en dat luisterde naar de naam van tante Arabella.

Sinds de dood van zijn vrouw was zijn zuster zijn huis binnengekomen, om daar het huishouden te besturen, en wat dat aangaat kon Harvey tevreden over haar zijn.

Harvey had dus zekere morele verplichtingen tegenover zijn zuster, die niet jong meer en allesbehalve mooi was, en hij dacht met een bezwaard hart aan het tijdstip, waarop hij haar zou moeten bekennen, dat hij opnieuw in het huwelijksbootje zou stappen, waarin voor haar dan geen plaats meer zou zijn.

Maar daar de heer Harvey niet blind was voor haar gemis aan uiterlijk schoon, zo had hij gemeend, aan eventuele heren vrijers een zekere tegemoetkoming te moeten bieden, in de vorm van een flinke bruidsschat, die 500.000 dollar zou bedragen.

Op discrete wijze werd dit openbaar gemaakt, maar de garenfabrikant moest tot zijn bittere teleurstelling al spoedig tot de ervaring komen, dat zelfs dit lokaas niet in staat was de zienswijze der heren ten aanzien van schoonheid en karakter van Miss Arabella in voor haar gunstige zin te wijzigen.

De heer Harvey was reeds sedert enige tijd voornemens naar Londen te reizen, om daar persoonlijk connecties aan te knopen met afnemers van zijn product; zijn eigenzinnig dochttertje had reeds lang de wens te kennen gegeven, Europa eens te zien, zodat hij besloot naar Europa af te reizen. Kon hij zijn zuster daar eens huwelijken, dan sloeg hij aldus als het ware drie vliegen in één klap.

Het is niet zeker of miss Arabella nauwkeurig op de hoogte was van dit sluwe krijgsplan van haar broeder, maar in ieder geval maakte zij geen tegenwerpingen, toen hij haar het voorstel deed, als chaperonne op te treden van Alice, de moeilijk te besturen wildzang.

Omstreeks een uur later stopte de trein in Winchester om reizigers in en uit te laten.

Het partier van de coupé, waarin de rijke garenfabrikant en zijn dames hadden plaats genomen, werd geopend en een jonge man trad binnen, met een zwaar valies in de hand en in een smaakvol sportcostuum gekleed.

Hij had nauwelijks een stap in de coupée gedaan, of de stem van Arabella, die soms als een mes kon snijden, snerpde:

— Mag ik er uw aandacht op vestigen, mijnheer, dat hier nog méér personen in de coupé zitten? U loopt over mijn voeten!

De jonge man bloosde flauwtjes, stamelde een excuus en tilde, niet zonder moeite, zijn zwaar valies in het bagagenet.

— Hebt u niet gelezen, mijnheer, dat men in deze coupé niet mag roken? klonk opnieuw de bitse stem van tante Arabella.

— Ik wilde mijn sigaret uit het raampje werpen, miss, zei de jonge man, thans met duidelijke stem en met volmaakte hoffelijkheid.

Na een oponthoud van vijf minuten zette de trein zich weer in beweging.

Wonderlijk genoeg scheen het landschap plotseling niet meer dezelfde aantrekkingskracht op Alice uit te oefenen. Daarentegen scheen zij haar aandacht thans te verdelen tussen de zoeven ingestapte jeugdige reiziger en een zak bonbons, die zij zoeven uit de reistas van haar tante had opgedolven.

Wat de jonge man betreft, hij had het jonge meisje, dat schuin tegenover hem zat, een paar malen met nauwelijks verholten bewondering aangekeken en vervolgens had hij eveneens een financieel blad uit de zijzak van zijn jas gehaald en had zich daarin verdiept.

Maar zo belangrijk schenen de koersnoteringen toch niet te zijn, of hij vond herhaaldelijk gelegenheid, zijn lectuur af te breken, teneinde over zijn blad heen, een steelse blik op zijn bevallige medereizigster te werpen.

De reis had verder zonder incidenten plaats, zoals het in reisbeschrijvingen heet, en slechts een paar minuten over tijd reed de lange trein het Victoria Station binnen. De portieren werden opengeworpen en de reizigers maakten zich gereed om uit te stappen.

Mijnheer Harvey had een valies uit het net genomen en dit voorbeeld werd gevolgd door tante Arabella. Het voorwerp was echter tamelijk zwaar en gleed uit haar handen, om terecht te komen op de voet van de onbekende, knappe medereiziger.

— I am sorry, mijnheer! riep tante Arabella verschrikt uit. Ik deed het niet met opzet!

— Daarvan ben ik overtuigd, Miss, hernam de jonge man met een beminnelijke glimlach. Het had niets te betekenen, mijn voeten zijn in de oorlog wel aan andere mishandelingen blootgesteld geweest.

— Hebt u meegevochten? liet tante Arabella zich ondanks zichzelf ont-

vallen. O, wat vreselijk interessant!

— Het was misschien interessant, Miss, maar het was nog iets anders ook, hernam de jonge man op ernstige toon. Maar laat mij zo vrij zijn dit zware valies even voor u op het perron te plaatsen! Gij zult mij ook wel toestaan een kruier voor u te roepen?

En met het meeste gemak tilde hij het zware valies op, steeg uit de trein, plaatste het op het perron en greep als het ware in de vlucht een witkiel, die hem voorbijstootte en dat alles met een zekerheid, die duidelijk bewees dat het reizen voor hem geen geheimen meer had, maar ook dat hij gewend was, te worden gehoorzaamd.

Hij nam vervolgens hoffelijk de hoed af voor de gehele familie, maar blijkbaar zeer speciaal voor Alice en verwijderde zich, om zich in het ge-woel op het perron op te lossen.

Toch was hij niet zó spoedig verdwenen, of hij had nog gelegenheid gehad te horen, hoe Harvey tot de kruier riep:

— Die valiezen naar het hotel Cécil!

En daarop liet de garenfabrikant er onmiddellijk op volgen, terwijl hij zich tot een kleine corpulente heer wendde, die zich met moeite een weg baande door het gedrang, om in zijn nabijheid te komen en hem op vrolijke toon toeriep:

— Heel aardig dat je gekomen bent, Elderton! Ik had er waarlijk niet op durven rekenen! Laat ik je mogen voorstellen aan mijn zuster Arabella en aan mijn dochter Alice!

HOOFDSTUK II

TANTE ARABELLA VERLANGT NAAR EEN AVONTUUR

De kleine, dikke heer boog en toen hij zijn hoed afnam bleek het, dat zijn gehele schedel volkomen ontbloot was van alles wat naar haargroei zweemde.

De baardgroei van mijnheer Elderton was nooit zeer overvloedig geweest en toen het hem bij het laten groeien van een baard op kin en wangen gebleken was, dat deze zeer ijl en daarenboven vuurrood was, toen had hij er voor altijd van afgezien met dit mannelijk sieraad te pronken en het gevolg was geweest, dat zijn hoofd bedriegelijk veel geleek op een Edammer kaasje, hier en daar bedekt met kleine oneffenheden.

Toch was het geen onaangenaam uiterlijk, verre van daar. Het was een vriendelijk, bol gezicht, met rode wangetjes, een coquet neusje, en tintelende, bruine ogen, waarboven zich wenkbrauwen welfden, die voortdurend als in de opperste verbazing waren opgetrokken. Elderton was met de grootste zorgvuldigheid gekleed, zonder een fat te zijn.

Mijnheer Elderton had driemaal gebogen, schudde nu Harvey de hand, alsof hij hem de arm uit het lid wilde rukken, en zei met een hoog stemgeluid:

— Aangenaam je van dienst te kunnen zijn, Harvey! Ik hoop dat wij zaken zullen doen! Ik kan je reeds nu wel zeggen, dat ik, als je garen nog zo goed is als vóór de oorlog, voor een half miljoen van je kan afnemen!

Nu, wij spreken er nog wel over.

Harvey greep hem lachend bij de arm, terwijl hij zei:

— Alles is in orde, old Sport! Laten we gaan, want de kruier wordt al ongeduldig. Wij logeren in het Hotel Cécil, je blijft natuurlijk bij ons dineren?

Al pratende was het viertal de brede trap afgedaald, en stond nu in de nauwe Fleet Street, waaraan het station gelegen is. Elderton stak zijn vingers tussen de tanden, en floot als een volleerde hotelportier om een auto. Dadelijk kwam er zulk een voertuig aanrijden, en allen stapten in.

— Alles hier in orde? vroeg Harvey glimlachend, toen de auto zich in beweging zette. Nog altijd geen huwelijksplannen? Behoor je nog steeds tot het gilde der vrijgezellen? Schaam je Elderton.

— Dat doe ik, dat doe ik! riep Elderton op drukke toon. Ik schaam mij als ik opsta, ik schaam mij als ik mij ter ruste begeef. Maar de zaak is niet zo eenvoudig, als jij het je voorstelt. Ik ben rijk en daarom zou ik heel wat vrouwen kunnen krijgen, wie het alleen om geld te doen is. Maar dat wil ik niet, dat wil ik per sé niet! Ik heb het er op gesteld, om, als ik ooit mocht trouwen, een vrouw in mijn huis binnen te voeren, die een beetje om mij geeft. En dat zal lastig zijn, dat zal drommels lastig zijn. Ik ben niet jong meer, bij de vijftig, ik ben verre van mooi en ik kon mij met de

beste wil van de wereld niet voorstellen, hoe ooit een vrouw op mij verliefd zou kunnen worden. En daarom denk ik, dat ik wel ten eeuwige dage jonggezel zal blijven.

— Nooit de dag prijzen voor de avond, mijnheer Elderton, zei tante Arabella. Ik ben nooit gewend geweest om een blad voor de mond te nemen en daarom zeg ik, dat ik u helemaal niet lelijk vind. U bent geen Adonis, verre van daar, maar u hebt een heel prettig, opgewekt gezicht. Het doet iemand heus goed, naar u te kijken.

— Meent u dat, miss Arabella? meent u dat waarlijk? riep Elderton opgewonden uit. Daarmee maakt u mij tot de gelukkigste van alle sterfelingen. Dat is nog nooit tegen mij gezegd. Ik, ik apprecieer het bijzonder.

— Dat mag je wel doen, Elderton, want mijn zuster staat er voor bekend, dat zij niet zo bijzonder complimenteus tegenover heren is uitgevallen, merkte Harvey lachend op. En vertel mij nu eens, of je ons aan een paar introducties kunt helpen, hier in Londen. Ik ben hier voor zaken, maar mijn dames willen zich natuurlijk wat amuseren, en een partij, een bal, een soirée, dat alles zou haar zeker welkom zijn.

— Maar dat spreekt toch vanzelf, dat is zo duidelijk als glas! riep Elderton uit. Het treft uitstekend; over drie dagen is er juist een grote soirée in het huis van de Amerikaanse gezant, die ik persoonlijk zeer goed ken, en het zal mij zeer gemakkelijk vallen je daar te introduceren.

— Dolletjes! riep Alice uit, terwijl zij vrolijk in de handen klapte. Daar gaan we toch zeker naar toe, papa?

— Ja, wildzang, ja!

— U gaat toch mee, tante? vroeg het jonge meisje, zich tot haar tante wendend.

— Waarom zou ik niet meegaan? vroeg deze dame op bitse toon. Je gelooft toch zeker niet, dat ik tango, foxtrott en matchiche heb geleerd, om ze voor de mussen te dansen?

— Hahaha! die is heel goed, die is voortreffelijk! riep Elderton uit, en hij lachte, tot de tranen hem letterlijk uit de ogen stroomden, alsof tante Arabella de beste kwinkslag had verteld, die hij nog ooit had gehoord.

Na enige tijd hield de auto stil voor het Hotel Cécil.

Daar het toen pas vijf uur was, nam Elderton afscheid met de belofte, dat hij om half zeven weer present zou zijn, om met Harvey en zijn dames te dineren.

De schatrijke garenfabrikant had zijn kamers telegrafisch besproken en men geleidde hem dan ook aanstonds naar een suite van vijf vertrekken op de tweede verdieping, die voor hem, zijn zuster en zijn dochter bestemd waren.

De grote bagage werd reeds een uur later gebracht en allen konden zich dus behoorlijk kleden voor het diner. Want het was hun bekend, dat men vooral in het Hotel Cécil zeer veel werk maakte van het diner-toilet, dat zowel voor de dames als de heren avondkleding voorschreef.

Daar de slaapkamers van de twee dames door een tussendeur met elkaar in verbinding stonden, hadden zij alle gelegenheid, onder het kleden met elkander te praten.

Alice had niet veel werk met zich te herkleden en stond alras voor de grote spiegel om haar bevallig figuurtje aan een grondig onderzoek te onderwerpen.

Zij zag er allerliefst uit in haar blauwzijden toiletje, niet al te zeer gedecolleteerd, dat haar slanke gestalte uitnemend deed uitkomen.

Een ogenblik later verscheen tante Arabella in haar slaapkamer, gekleed in donkerrode zijde, het volle blonde haar, een van haar weinige sieraden, torenhoog opgemaakt, de armen tot boven de ellebogen bloot.

— Maak mijn japon van achteren eens dicht, kind, verzocht zij.

Alice wendde zich van de spiegel en deed wat haar verzocht werd.

— Hoe oud schatte u hem, tante? vroeg zij eensklaps.

— Dat zei hij toch zelf: bij de vijftig!

— Goede hemel, ik dacht dat hij niet ouder was dan vier- of vijf en twintig! riep Alice verschrikt uit.

— Over wie spreek je dan eigenlijk?

— Natuurlijk over de jonge man in de coupé!

— En ik praat over Elderton! hernam tante Arabella ongeduldig. Dat jonge mens in de coupé zal zeker niet ouder dan vijf en twintig zijn geweest. Maar meisje, wat voer je toch uit? Geloof je dat mijn japon goed zal zitten als je het eerste haakje aan het derde oogje vastmaakt? Waar zijn je gedachten toch?

— Neem mij niet kwalijk, tante, mompelde Alice. Ik ben van avond een beetje onhandig naar het schijnt!

Zij haakte de japon nu naar behoren dicht en de beide dames waren nu gereed om zich naar de grote, weelderig ingerichte eetzaal van het hotel te begeven.

Alice ging op de deur van haar vaders kamer kloppen en vond hem juist bezig, zijn rok aan te trekken.

— Ben je klaar, vadertje? vroeg ze. Kom dan maar gauw mee!

Op het ogenblik, dat het drietal de logeervertrekken zou verlaten, keek Harvey zijn zuster vorschend aan, knikte goedkeurend en vroeg een eensklaps:

— Waarom heb je eigenlijk je brillanten broche niet aangedaan, Arabella?

— Voor het diner? Is dat niet een weinig parvenuachtig? Ik wilde haar bewaren tot op de soirée bij de Amerikaanse gezant.

— Je kunt bij die japon, die je overigens uitstekend staat, heel goed je brillanten broche aandoen, hernam de garenfabrikant. Het hindert volstrekt niet als de mensen zien, dat je niet geheel en al onbemiddeld bent.

— Wacht dan maar even, zei tante Arabella.

Zij ging haastig haar kamer binnen, ontsloot een muurkast, waarvan zij de sleutel in haar tas had gestoken, nam er een eenvoudig ijzeren geldkistje uit, opende ook dit en lichte er een broche, als men het voorwerp zou noemen mag, van buitengewoon omvang uit.

Het was een soort platina plakkaat van driehoekige vorm, dat om de hals werd bevestigd met behulp van een platina ketting en daarenboven op het corsage kon worden vastgestoken met een speld van hetzelfde metaal.

Deze platina driehoek was bezet met zeven rijen brillanten, welke naar beneden toe in aantal afnamen, terwijl ook de stenen zelve hoe langer hoe kleiner werden.

Aan de punt van de driehoek hing een peervormige brillant van buitengewone grootte, prachtig geslepen en die alleen zeker minstens 20.000 pond sterling waard was.

Zestig jaar geleden had de grootvader van miss Arabella voor dit kostbare, hoewel eigenlijk niet zeer smaakvolle stuk 140.000 dollar moeten betalen, en men achtte dat toen algemeen zeer goedkoop. Thans was het zeker het dubbele van dat bedrag waard.

Tante Arabella deed het flonkerende juweel met welgevallen om haar dunne hals, bekeek zich in de

spiegel, zette het ijzeren kistje weer weg, sloot de kastdeur en voegde zich bij de beide wachtende op de gang.

HOOFDSTUK III

ENIGE NIEUWE PERSONAGES

De groothandelaar in garens was een man van de klok en precies om half zeven verscheen hij op de drempel van de eetzaal, keek enige ogenblikken zoekend rond en richtte toen zijn schreden naar het tafeltje, waaraan Harvey en de beide dames gezeten waren.

Hij boog op zijn gewone levendige wijze enige malen achtereen en begon toen op zijn drukke, radde toon:

— Ik hoop toch dat ik u niet heb laten wachten? Dat zou ik mijzelf nooit vergeven hebben. Mijne dames, mijn compliment! Gij ziet er uit als pas ontloken rozen aan de tak. Miss Arabella, ik moet u...

In eens hield hij op en bleef met open mond en wijd opengesperde ogen naar het diamanten sieraad kijken, dat straalde en fonkelde, vonken spatte en de ogen bijna verblindde door zijn glans.

Tante Arabella glimlachte zelfbewust en vroeg toen op de onschuldigste toon van de wereld:

— Wat wilde u zeggen, mijnheer Elderton? Waar keek u zo naar?

— Ik? wel miss Arabella, ik heb in mijn leven tamelijk veel diamanten gezien, maar zovele en zulke kostbare zag ik, geloof ik, nog nooit verenigd op de boezem ener vrouw. Ik maak u

nogmaals mijn compliment, het roosje is vorstelijk bedauwd.

Elderton had plaats genomen naast Harvey, zodat hij als het ware in het volle licht zat van de diamanten zon op de borst van tante Arabella. Hij wierp er nu en dan een verstolen blik op en scheen zeer onder de indruk te zijn van deze pracht.

Na de soep kwamen de tongen los en wel voornamelijk de tong van Elderton. Want deze heer liet zich zelfs door het hanteren van vork en mes niet afleiden van zijn kunst om heel weinig te zeggen met zeer veel woorden.

Er waren niet veel zaken waarvan hij geen verstand had, veel of weinig.

Alice bewonderde de virtuositeit, waarmee hij van het ene onderwerp op het andere oversprong, maar dat belette haar niet om met grote eetlust haar maal te nuttigen en intussen haar ogen goed de kost te geven, want zij was een echte Amerikaanse en zij wilde uit haar uitstapje naar het vasteland van Europa alles halen wat er uit te halen viel.

Plotseling bleef zij stokstijf zitten, haar vork halverwege tussen bord en mond, de rode lippen een weinig van elkander en de ogen kijkend over het hoofd van Elderton heen, naar iets,

dat zij in de verte scheen te hebben opgemerkt.

Tante Arabella had een verwonderlijk scherp opmerkingsvermogen en binnen een kwart seconde had zij de starre houding van haar nicht opgemerkt en de richting van haar blik gevolgd, na met verbazing te hebben gezien hoe een warme blos in de wangen van haar nichtje opsteeg.

Toen mompelde zij voor zich heen:

— Wel heb ik van mijn leven, dat is zowaar.

Elderton, die juist was aangeland in het midden ener beschrijving van een hevig gevecht in Korea, hield een weinig ontdaan op, toen hij bemerkte, dat de aandacht van zijn gehoor hem ontgaan was, en keek toen onwillekeurig achter zich, teneinde te weten te komen, wie of wat hem die aandacht had doen verliezen.

Zijn rond, rood gezicht kreeg een vrolijke uitdrukking, en hij wuifde nadrukkelijk tegen een lange, jonge man in avondtoilet, die langzaam het gangpad afkwam tussen twee rijen tafeltjes en zijn blikken zoekend liet rondgaan, alsof hij naar een nog onbezette plaats zocht.

Toen bracht Alice haastig het hapje gebraden kip op haar vork in haar mond en vroeg:

— Kent u die heer, mijnheer Elderton?

— Zou ik hem niet kennen? Het is mijn bloedigen neef! Het is Jack Forester. Hij is eerste secretaris aan de Amerikaanse Legatie.

Alice vergenoegde er zich mee, op zachte toon te mompelen:

— De jonge man uit de coupé. De jonge man uit de coupé.

Nu was het de beurt van Elderton om verbaasd op te kijken, want hij had de woorden gehoord.

— Kent u mijn neef soms? vroeg hij. Dat zou alleraardigst zijn.

— Heel oppervlakkig, mijnheer Elderton, heel oppervlakkig! Wij

hebben kennis met hem gemaakt in de coupé tussen Southampton en Londen.

Intussen was Jack Forester zo dicht bij gekomen, dat men onmogelijk meer over hem kon praten, tenzij men hem alles had willen doen horen.

Men zweeg dus halsstarrig aan het tafeltje en het onvermijdelijk gevolg was, dat de jonge man nu pas goed merkte, dat men over hem gesproken had, zoals dat steeds bij dergelijke gelegenheden gebeurt.

Eensklaps hief Elderton het hoofd en zei, met tamelijk goed gespeelde verbazing, alsof hij zijn neef nu pas zag:

— Wel, Jack, jij hier, mijn jongen? Sta me toe, dat ik je even introduceer bij mijn waarde handelsvriend Harvey, uit Philadelphia, en zijn lieve familie, Miss Arabella, zijn buster, Miss Alice, zijn dochter.

Jack Forester boog met de onberispelijke hoffelijkheid van de diplomaat in de dop, en hij had het genoeg, op het gelaat van Alice een verraderlijk blosje te zien verschijnen, dat hem blijkbaar zeer aangenaam aandeed.

Ook tante Arabella neeg het hoofd met een allerbeminnelijkst lachje, zodat de diamanten fonkelden en schitterden.

Harvey stak de jonge man de hand toe, en zei:

— Het doet mij genoeg, mijnheer, een jonge man te ontmoeten, die werkzaam is op de Legatie van mijn gezant. Zullen wij het genoeg hebben u te ontmoeten op de soirée, die over drie dagen in zijn huis plaats vindt?

— Gaat gij er heen, mijnheer? vroeg Jack op zijn beurt.

— Ongetwijfeld.

— Met mejuffrouw uw zuster en uw dochter?

— Zeer zeker.

— Dan zal ik er zijn, mijnheer Harvey, zei de jonge man, en zijn blik gleed snel over het mooie gezichtje van Alice, die het schijnbaar zeer druk had met de ontleding van het kippenboutje op haar bord.

Maar intussen werd Jack Forester in de doorgang heen en weer gedrongen door gasten, die binnen kwamen of de zaal reeds weer verlieten, en Harvey, die het zag, nodigde hem uit, plaats te nemen aan zijn eigen tafel.

Jack bedacht zich geen seconde, maar nam de invitatie aan, wenkte de kellner, en bewees enige ogenblikken later volle eer aan het inderdaad voortreffelijk middagmaal.

Het diner verliep veel te snel naar de zin van de beide jongelieden, die elkaar voortreffelijk schenen te begripen, zoals Elderton meesmuilend tegen Harvey opmerkte.

Daar het inmiddels vrij laat geworden was, moest men het plan om naar een schouwburg te gaan, opgeven, maar Elderton stelde voor, dat Harvey hem zou vergezellen naar de Windsor Club, waarvan hij lid was, en waar hij hem wilde introduceren en voorstellen aan enige leden, die voor een deel behoorden tot het consortium, hetwelk het contract met de garenkoning zou sluiten.

Ook Jack Forester was lid van de Windsor Club, maar hij scheen die avond volstrekt geen behoefte te gevoelen, zich daarheen te begeven.

— De Club is heel aardig, zei hij, maar wilt gij mij eens zeggen of gij voornemens zijt de dames deze eerste avond in Londen reeds aan hun lot over te laten?

— O, wij kunnen wel voor onszelven zorgen, wat dat betreft! riep tante Arabella uit, terwijl zij hare spitse neus trots opstak.

— Ik denk er niet aan om het te ontkennen, Miss, hernam de jonge diplomaat glimlachend, maar gij zijt nu eenmaal vrouwen en in die hoedanig-

nigheid kunt gij hier 's avonds onmogelijk alleen uw vermaak vinden. Ik zou dus aan mijnheer Harvey het voorstel willen doen u tot geleide te strekken en u een weinig wegwijs te maken in de wereld der Londense vermakelijkheden.

— Een uitstekend plan! riep Harvey uit. Ik kan dan het vermaak koppelen aan de zaken en gij zult, daarvan ben ik zeker, mijn dames wel weten te amuseren.

— O, dat kunt je gerust aan Jack overlaten! riep Elderton vrolijk uit.

— Dan zal ik u, als gij het goedvindt, naar het hypodrome geleiden, dames, zei Jack. Er is een voortreffelijk programma en gij zult u niet vervelen, daarvan ben ik zeker.

Het maal was beëindigd en men maakte zich tot vertrekken gereed.

Elderton had intussen reeds zijn eigen auto laten komen en de twee heren vertrokken naar de Windsor Club, waarvan het grote gebouw in de Oxford Street gelegen is, terwijl Jack Forester, in de wolken over het toeval, dat hem weer op de weg had gevoerd van het meisje, dat aanstonds zulk een grote indruk op hem had gemaakt, zich over de beide dames ontfermde.

— Wat is dat voor een club? luidde de eerste vraag van Harvey aan Elderton, zodra de auto van de garenhandelaar zich in beweging had gesteld.

— Het is een van de meest democratische clubs van Londen en je hoeft er volstrekt niet op te rekenen, daar onze oudste adel bijeen te vinden, of te denken, dat ieder lid daar een jaarlijkse contributie van 1.000 pond sterling betaalt. Daarmee wil ik echter evenmin zeggen, dat de Windsor Club niet veel bizonders is. Het tegendeel is waar. Maar men kan er lid van worden, wanneer men slechts geïntroduceerd wordt door te goeder

naam en faam bekend staande leden en 200 pond contributie per jaar kan betalen. Maar of het lid van adel is of niet, doet er volstrekt niets toe. Wij hebben geneesheren, schrijvers, millionairs, gepensioneerde generaals, bankiers, rijke sportlui en geleerden onder onze leden. Sommigen zijn van adel, de meesten zijn het niet. Maar wij hebben één ding, dat andere clubs ons kunnen benijden, en dat is onze vice-voorzitter, Lord William Aberdeen.

— Wat is er voor bijzonder aan die Lord?

— Wel, hij is buitengewoon rijk, maar dat zou niet voldoende zijn om hem bijzonder te onderscheiden. Dat zijn veeleer zijn eigenaardige gewoonten, zijn teruggetrokken leefwijze en de manier, waarop hij elk jaar opnieuw tienduizenden ponden sterling besteedt aan liefdadige doeleinden. Men zegt dat hij in het geheim nog veel meer wegschenkt en hij moet wel zeer rijk zijn, want hij doet dit alles reeds vele jaren, minstens zolang als ik hem ken, dat wil zeggen, ongeveer vier jaren. Hij wil nooit horen reppen over zijn liefdadigheidzin en wij vermijden dat onderwerp dan ook zoveel mogelijk. Hij is een van onze beste sportlui en toen hij reeds 37 jaar was, heeft hij voor de vijfde maal het Engels golfkampioenschap weten te veroveren. Ik denk dat gij er prijs op zult stellen, kennis met hem te maken, al zijn er velen, die hem niet gaarne mogen, wegens zijn stekelige en sarcastische opmerkingen. Ik hoop dat hij er vanavond zal zijn met zijn secretaris, Charles Brand, een opgewekte, jonge snuiter, die goed bevriend is met mijn neef Jack.

De beide heren spraken nog enige tijd voort over andere onderwerpen, totdat de auto stilhield vóór een groot, grijs gebouw met een brede

hoogvormige deur, die toegang bleek te verlenen tot een geweldig grote hall.

Op de tweede en derde verdieping van dit huis waren de clublokalen van de Windsor Club gelegen.

De twee heren gaven hun overjassen af aan een ijlings toeschietende bediende, die ze in de verstaiaire zou deponeren en bestegen vervolgens de marmeren statietrap, die toegang gaf tot een breed portaal.

Elderton opende een hoge, dubbele deur van zwaar verguld hout en trad met zijn gast binnen.

Zij bevonden zich in de grote conversatiezaal van de club, waar het op dat ogenblik tamelijk vol was.

Een tiental leden zat in gemakkelijke fauteuils om het haardvuur geschaard, anderen zaten aan speeltafeltjes, of hadden zich aan de grote leestafel geplaatst, die in het midden van het zeer grote vertrek stond en beschenen werd door twee monumentale elektrische kronen.

Slechts weinige leden keken op, toen Elderton binnentrad met zijn introducté, en volgens de Engelse gewoonte zou Harvey daar ook de gehele avond hebben kunnen vertoeven, zonder dat een der leden hem ook slechts één blik zou hebben waardig gekeurd.

Elderton stelde hem aan enige zijner vrienden voor en voerde hem ten slotte naar de haard, waar hij glimlachend bleef stilstaan vóór een heer in rok, van wien op dat ogenblik weinig anders zichtbaar was dan zijn lange, gespierde, kaarsrechte benen.

— Lord Aberdeen, het zou mij zeer aangenaam zijn, wanneer ik mijn vriend Harvey uit Philadelphia, aan u zou mogen voorstellen.

Er kwam enige beweging in de benen en uit de schaduw van de geweldige leunstoel maakte zich eerst een bovenlichaam, vervolgens een hoofd

los. Een scherp besneden gelaat werd zichtbaar, waarin twee grote, donkergrijze ogen glansden. Het was het gelaat van een ongeveer veertigjarig, slank en toch krachtig gebouwd man, met de lange, niet te zwaar gespierde armen van de roeier en de enigszins gewelfde, gevulde schouders en rug van de bokser.

Deze figuur stond langzaam op, stak Harvey een opvallend blanke hand met lange fraaigevormde vingers toe en zei met een diepe, welluidende stem :

— Het is mij aangenaam, met u kennis te maken, mijnheer Harvey; ik zeg dat natuurlijk onder voorbehoud, totdat ik u geheel en al zal hebben leren kennen. Ik vind, dat men onze beleefdheidsfrases in deze ernstige tijd wel eens aan een herziening mocht onderwerpen.

— Wij zullen dan zeggen, Mylord, dat het mij voorlopig ook zeer aangenaam is. Op die manier blijven wij goede vrienden en wij kunnen naderhand nooit zeggen dat wij elkaar bedrogen hebben.

Harvey keek vragend naar de jonge man met een rond en blozend gelaat en helder schitterende blauwe ogen, die tegelijk met Zijne Lordschap was opgestaan, en Elderton stelde voor :

— Mijnheer Charles Brand, de secretaris van Lord Aberdeen.

De heren bogen vóór elkaar en daarop namen allen weer plaats.

Lord Aberdeen had Harvey van tussen zijn half dichtgeknepen oogleden nauwkeurig opgenomen en zei nu :

— Voor zaken hier, als ik vragen mag ?

— Half voor zaken, half voor genoeg, Mylord, antwoordde Harvey lachend. Ik doe de zakenhelft, mijn zuster en mijn dochter doen de helft van het vermaak.

— Aha! Gij hebt u aangenaam reisgezelschap verschaft.

— Nu, vrouwen zijn niet altijd zulk aangenaam gezelschap, als men zaken moet doen, zei Harvey schouderophalend. Die jonge meisjes van tegenwoordig hebben verbazend veel noten op hun zang, en de oude meisjes trouwens ook. Stel u voor, Mylord, dat Miss Arabella, de zuster van mij, hier te Londen volstrekt een avontuur wil beleven.

— Hoe oud is die dame, als ik vragen mag ?

— Zij moet met Pasen 42 worden, antwoordde Harvey. Maar zeg haar in Godsnaam niet, dat ik het u heb verklapt.

— Lieve hemel, ik had haar voor niet ouder dan hoogstens 35 aangezien! riep Elderton uit. Ik zeg dat niet om haar te vleien; het is de waarheid!

— Heel vriendelijk van je, Elderton, zei Harvey droogjes. Ik zal het haar bij gelegenheid mededelen.

— Dat zou ik nalaten als ik u was, liet de klankvolle stem van Lord Aberdeen zich horen. Gij weet immers volstrekt niet of zij niet voor 25 in plaats van voor 35 wil worden aangezien. Maar, zeg mij eens, van welke aard moet het avontuur zijn, waarnaar mejuffrouw uw zuster haakt?

— O, dat laat haar volkomen onverschillig antwoordde Harvey schouderophalend. Zij is soms zo romantisch als een bakvis. Zij dweept met de zee, alleen omdat men er in kan vallen en dan natuurlijk de kans loopt, door een schone en sterke jongeling op het droge te worden gebracht. Zij bestuurt zelf haar auto; niemand kan zeggen of zij op een eenzame landweg niet eens tegen een boom zou aanrijden, natuurlijk met niet al te grote vaart, want zij wil wel het slachtoffer van een verkeersongeval worden, maar dan niet met gebroken armen of benen, om vervolgens te worden opgenomen in het

huis van een brave landedelman, wiens zoon dan verliefd op haar moet worden, zoals van zelf spreekt.

— Ik weet zeker dat je je zuster te zwart afschildert, Josuah! riep Elderton uit. Ik geloof eenvoudig niet wat je daar zegt.

— Is uw zuster vermogend, als ik vragen mag, mijnheer Harvey? vroeg Lord Aberdeen.

— Dat is zij zeker! Mijn vader heeft haar een zeer groot fortuin nagelaten.

— Is zij soms in het bezit van kostbare juwelen?

— Zij heeft voor een paar maal honderd duizend dollar bij zich!

— Goede hemel, dan kan zij misschien meer avonturen beleven dan zij zelf eigenlijk wel gewenst heeft, hernam Lord Aberdeen. Men zou haar, bijvoorbeeld, kunnen bestelen!

— Gij zult mij niet geloven en het is toch de waarheid, als ik u zeg, dat zij dat niet eens zo onaangenaam zou vinden, mits het maar op een romantische manier geschiedt en natuurlijk op voorwaarde, dat het bedrag niet te hoog is.

— Zij zal haar zin hebben, bromde Lord Aberdeen voor zich heen, maar zo zachtjes dat niemand anders het kon verstaan.

HOOFDSTUK IV

TOEBEREIDSELEN

Drie dagen later, omstreeks acht uur in de avond, reed een grote, glanzende limousine in snelle vaart door de Cromwell Street en hield stil op enige afstand van een oud, tamelijk klein huis, dat op een hoek was gelegen en aan drie kanten omringd door een grote tuin.

Er stapten twee heren uit de auto, die bijna op hetzelfde ogenblik weer wegreed.

Het waren Lord William Aberdeen, de vice-voorzitter van de Windsor Club en zijn secretaris Charles Brand.

Zij gingen haastig een zijstraat in, waar zich op dat ogenblik niemand vertoonde en waren enige seconden later verdwenen door de lage deur in

een bakstenen muur, die de achtertuin van het oude huis omgaat.

Zij schreden haastig over het smalle pad voort, hetwelk van de deur naar de achterkant van het huis voerde en traden hier binnen, nadat Lord Aberdeen de deur geopend had met behulp van een gereed gehouden sleutel.

Zodra de beide mannen binnen waren en de deur weer gesloten was, maakten zij licht en bestegen een eikenhouten trap.

Op de eerste verdieping gingen zij een groot vertrek binnen, dat echter slechts één venster had, hetwelk met blinden was gesloten.

Lord Aberdeen draaide de schakelaar van het electrisch licht om en

keek toen glimlachend naar zijn metgezel, die nog op de drempel stond.

Charles Brand was in avondtoilet gestoken en zijn blauwe ogen hadden niet dezelfde vrolijke uitdrukking, welke Harvey daarin enige dagen te voren had opgemerkt.

— Wat is er, Charles? Je ziet er niet uit als iemand die een aangename soirée gaat bijwonen.

— Als ik de soirée bijwoonde in gezelschap van Lord Aberdeen, dan zou ik mij ook zeer opgewekt gevoelen, Edward. Maar nu jij er met opzet wilt heengaan als... als John Raffles, als...

— Als de Gentleman-Dief, vulde de andere de zin aan. Wel zeker, Charles, zo is nog altijd mijn naam, en ik ben er nog altijd trots op. De schatrijke Amerikaan heeft drie dagen geleden zeker niet vermoed, dat hij zelf zijn dwaze zuster overleverde in de handen van de langgezochte John Raffles, van de man, op wiens aanhouding reeds sedert een aantal jaren een premie van 2.000 pond sterling is gesteld. Ja, ja, dat is het duurdere leven. Enige jaren geleden was ik Scotland Yard nog maar 1.000 pond waard; men heeft mij opgeslagen, het wild wordt duurder. Mijn hemel, Charles, kijk alsjeblief niet alsof je je laatste oortje versnoept hebt! Vind je het zo vreselijk, dat ik die zotte Miss Arabella wil ontlasten van dat glinsterende ding, dat zij om de hals draagt en dat mij nuttiger zal zijn dan haar. Ik zal haar het avontuur bezorgen, waarnaar zij zo zeer verlangt.

Raffles had reeds onder het spreken een groot geheim vak in een der wanden geopend, door op een goed verborgen knop in de gebeeldhouwde rand van de grote spiegel te drukken, en hier uit haalde hij nu een paar dozen die uitmuntend vervaardigde

pruiken en baarden bleken te bevatten.

Hij zocht enige tijd, en haalde er toen een pruik uit, bezet met kortgeknipt, borstelig wit haar.

— Waar hoort dat bij? vroeg hij glimlachend, Brand de pruik voorhoudend.

— Dat is het hoofdhaar van een barse generaal, antwoordde Brand onmiddellijk.

— Goed geraden, hernam Raffles, terwijl hij de pruik op een kleine kaptafel wierp. Wij zullen de rol van een generaal echter maar in deze zin opvatten, dat de goede man gepensionneerd is. Ik heb een uitnodiging aan het adres van een niet bestaande generaal Stokes, maar er wordt volstrekt niet vereist, dat de man in uniform verschijnt. Hier zijn de wenkbrauwen en hier is de knevel.

Raffles had nog een andere doos geopend, en nam er enige flesjes uit.

Zij waren gevuld met verschillend gekleurde vloeistoffen en bestemd, om de gelaatskleur naar behoefte te wijzigen, zonder dat Raffles gebruik behoefde te maken van de vettige schmink, welke op het toneel wordt toegepast en die bij daglicht reeds op meters afstand te onderscheiden valt.

Raffles sloeg een soort kapmantel om nam vóór de tafel plaats en begon met de grootste zorgvuldigheid zijn gelaat een verandering te doen ondergaan.

Brand keek een ogenblik zwijgend toe, hoe dat gelaat hoe langer hoe ouder werd, tanig en met rimpels doorploegd en vroeg toen :

— Je bent natuurlijk zeker van je zaak?

— Wat bedoel je?

— Ik bedoel, dat je geen ogenblik twijfelt, of je zult het juweel in handen weten te krijgen?

— Ik geloof inderdaad te mogen zeggen, dat ik daar niet aan twijfel, Charles.

— Wil je me dan eens zeggen waartoe het eigenlijk nodig is, dat je je zoveel moeite geeft en een andere gedaante aanneemt?

— Dat is heel eenvoudig! Het is een aloude waarheid, dat het gemakkelijker valt iets te stelen, dan het gestolene in veiligheid te brengen. De diefstal wordt misschien spoedig ontdekt en bij een eventuele onderzoeking aan de lijve van alle gasten, zou het voor mij zeer onaangenaam zijn, wanneer het bleek dat Lord William Aberdeen in het bezit werd gevonden van het gestolen sieraad. Ik zou dan natuurlijk mijn matten wel kunnen oprollen en genoodzaakt zijn, een geheel ander uiterlijk te kiezen, een ander te gaan bewonen, kortom een nieuw mens te worden. Ik voel mij thans als Lord Aberdeen zo zeer op mijn gemak, dat ik het waarlijk zou betreuren, wanneer ik ooit genoodzaakt zou zijn die rol prijs te geven. John Raffles en Lord Aberdeen zijn reeds jaren één en ondeelbaar; het zou noodlottig kunnen zijn, wanneer ik gedwongen werd die ondeelbaarheid te laten varen. Daarom heb ik er nu graag wat moeite voor over.

Raffles wendde zich weer naar de spiegel en trok met een lederen doezelaar, dien bij beurtelings in de vloeistoffen doopte, fijne lijntjes op zijn gelaat, dat er nu uitzag, alsof het van perkament gemaakt was.

De oogleden kregen rode randjes, de wimpers werden bewerkt, zodat zij de kleur van vlas kregen, de fraai getekende, gitzwarte werkbrouwen verdwenen onder witte, borstelige haarplukken, die de ogen overschaduwden.

En toen Raffles de pruik met het kortgeknipte witte haar had opgezet, geleek hij zo volkomen op een oude knorrige, met iets tevreden gepensioneerde generaal, dat Charles hem een ogenblik vol verbazing aanstaarde en toen uitriep :

— Het is verbazend, Edward! Al staat men op twee decimeter afstand vóór je, van het bedrog is volstrekt niets te merken en de groeven, rimpels en putjes in je gelaat zij zó echt, dat men de vrees moet koesteren, ze nooit meer te zien verdwijnen!

— Het doet mij genoeg, dat de vermomming geslaagd is, zei Raffles, ditmaal met een stem, die een klank had, alsof men een mand met oud roest dooreen schudde.

Hij had uit de klerenkast een rok uitgezocht, die bij een man, als hij moest voorstellen, behoorde : de mouwen een beetje te lang, evenals de broekspijpen, slecht passend en onderwets. Ten slotte greep hij nog een hoge hoed, die zijn beste dagen achter de rug had en zei met dezelfde roestige stem :

— Ik ben gereed, jonge man! Rechtsomkeer mars! In de looppas, want wij hebben niet veel tijd meer!

HOOFDSTUK V

DE SOIREE BIJ DE AMERIKAANSE GEZANT

Het was omstreeks negen uur in de avond, toen Charles Brand geheel alleen de grote zaal ten huize van de Amerikaanse gezant binnentrad, waar hij reeds een groot aantal gasten aantrof.

Bijna aanstonds viel zijn blik op Arabella Harvey, die trots als een pauw heen en weer schreed, terwijl de brillanten broche in het licht der elektrische kronen straalde en fonkelde. Naast haar wandelde Alice op en neer, en haar enig versiersel bestond in haar frisse schoonheid.

Brand liet zijn oog onderzoekend rondgaan en het duurde niet lang of hij had Jack Forester ontdekt, die om Alice heendraaide als de wachter om een schitterende planeet.

En in een hoek, niet ver van de door een portière afgesloten brede deur, die naar de buffetzaal voerde, stonden Harvey en Elderton bijeen, die in een druk gesprek gewikkeld waren en het zeer waarschijnlijk over hun contract hadden.

Brand zag ook nog enige leden van de Windsor Club, die hij van uit de verte toeknikte en, zoals hij wel gedacht had, werd hem van verschillende kanten gevraagd, waarom Lord Aberdeen niet was komen opdagen.

Hij maakte er zich af met te verklaren, dat Zijne Lordschap zich onwel gevoelde en waarschijnlijk op dit ogenblik reeds in bed zou liggen.

Het dansen was reeds begonnen op de tonen van een voortreffelijk orkestje, dat op een kleine verhoging

had plaats genomen en verborgen was achter enige grote palmen.

Het was omstreeks half tien, toen de deur van de balzaal, waar zich op dat ogenblik een paar honderd gasten bevonden, opnieuw open ging en generaal Stokes binnentrad.

Hij scheen een ogenblik met zijn rood omrande ogen tegen het felle licht te knippen, en schreed toen met schuifelende passen, de handen op de rug gevouwen, door de zaal op de gezant toe, met wien hij enige woorden scheen te wisselen, om zich dadelijk daarna weer te verwijderen.

Brand had Raffles zien binnenkomen en het was alsof zijn ongerustheid bij toverslag verdween, toen hij die volmaakte vermomming zag, en de wijze bewonderde, waarop Raffles zijn rol speelde.

Hij zelf, die er bij was geweest, toen de Grote Onbekende zich vermomde, kon zich nauwelijks denken, dat deze magere, slappe en gebogen gestalte, dezelfde man was die voor beeldhouwers als model had gestaan en die velerlei takken van sport tot in de volmaaktheid beheerste.

Toen generaal Stokes zijn opwachting gemaakt had bij de gezant, begaf hij zich tussen de gasten en trachtte daar blijkbaar zo weinig mogelijk in het oog te lopen.

Maar heel ongemerkt wist hij in de nabijheid te komen van tante Arabella, die op dat ogenblik bij het dansen toekeek, gezeten in een gemakkelijke fauteuil.

Raffles naderde de zuster van de garenfabrikant totdat hij nauwelijks vijf meter van haar verwijderd was en maakte toen bij zichzelf de opmerking :

— Het ding is inderdaad niet zeer fraai, wat de vorm betreft, maar de juwelen zijn ongetwijfeld prachtig. Wij zullen nu eens zien, hoe ik het beste in kennis kan geraken met tante tante Arabella.

De waardige dame zat op dat ogenblik min of meer verlaten, want er werd gedanst en haar broeder zowel als Elderton, spraken nog altijd druk met elkander en schenen haar een weinig te hebben vergeten.

Maar daar kwam Jack Forester aan, die een hoffelijke buiging vóór haar maakte, en haar het volgende ogenblik ten dans voerde.

Raffles keek het tweetal een ogenblik meesmuilend na, toen hij de verheerlijkte glimlach op het gelaat van tante Arabella waarnam en wandelde toen met de handen op de rug naar de eetzaal, waar nu een koud buffet was aangericht, hetwelk bediend werd door een drietal knechten.

Men kon er wijn, vruchtenijs, limonade en champagne krijgen, sandwiches met kaviaar, ansjovis, elft en andere lekkernijen.

Het was hier heerlijk koel, want een der brede deuren, die uitzicht gaven op de tuin, stond open.

Raffles wandelde aanstonds naar deze glazen deur toe, ging op het brede balkon staan, met de handen op de leuning gesteund en keek naar beneden.

— Een meter of vijf, mompelde hij voor zich heen. Het is nogal hoog, maar onder het raam is een bloemperk, dat de sprong zal breken. Het is in ieder geval om te onthouden.

Raffles wendde de blik terzijde en liet een gebrom van voldoening horen.

Want op een tiental meters van het raam begon de trap, die van het brede balkon naar de tuin voerde.

Raffles liep het balkon langzaam op, tot hij de trap bereikte en bleef daar enige ogenblikken stilstaan.

Aan de voet van de trap meende hij een donkere gedaante te zien, die zich daar langzaam heen en weer bewoog.

— Een detective misschien? vroeg Raffles zichzelf af. Dat zou inderdaad minder aangenaam zijn. We zullen het maar eens dadelijk onderzoeken.

Hij daalde langzaam de trap af, nu en dan in zichzelf brommend en kwam zo in de tuin, tamelijk groot en hier en daar beplant met zware bomen.

Raffles had zich niet vergist : aan de voet van de trap marcheerde een man heen en weer, in avondcostuum, maar met een slappe pet op, die vreemd afstak bij dat officiële gewaad.

Hij bleef enigszins verwonderd stilstaan, toen hij de oude heer langzaam de trap zag afdalen, maar hervatte toen zijn wandeling, met de handen op de rug.

Het bleek Raffles, dat nog enkele andere gasten de hitte van de balzaal ontvlucht waren, om in de tuin koelte te zoeken. Het was er vrij donker, want het was nieuwe maan en de tuin werd alleen verlicht door het schijnsel, dat uit de ramen van het grote huis naar buiten drong.

Raffles was reeds tamelijk ver in de tuin ingelopen, toen hij eensklaps bleef staan, want zijn scherp oor had een paar woorden opgevangen, die zijn aandacht geboeid hielden.

Het was een mannestem, die de woorden op zachte toon geuit had, en het geluid kwam uit de richting van een soort prieel, dat in de zomer zeker weelderig begroeid zou zijn met wilde wingerd, maar door welks gekruiste

latten men thans nog gemakkelijk het binnenste kon waarnemen.

Raffles kwam nog enige meters naderbij, en verschool zich toen in de schaduw van een zware eik, die hem geheel verborg.

Hij stond daar nauwelijks, of hij hoorde de stem van zoëven weer zeggen :

— Zij is zeker niet mooi, Fred, zij is oud, en ik zou haar ook onder geen beding willen hebben, als de bruidsschat mij niet aanlokte. Denk eens aan : vijfhonderd duizend dollar! Zulk een fortuin is, onder mijn omstandigheden, een ware uitkomst.

— En Grace dan? vroeg een andere stem.

— O, men kan het ene doen, en het andere niet laten, klonk het op minachtende toon gegeven antwoord. Miss Arabella zal wel niet zo dwaas zijn, de onverdeelde liefde van haar echtgenoot voor zich op te eisen. Natuurlijk denk ik er niet aan mijn contact met Grace af te breken. En dan, het komt mij ook niet in het hoofd, dat huwelijk ten eeuwige dagen te laten duren. Als ik maar eenmaal de goudvinkjes binnen heb, dan zal ik wel een middel weten te vinden, om mij weer van het oude mens te ontdoen. Ik ben zeker vijf jaar jonger dan zij, en ik voel in het geheel geen lust opgescheept te blijven zitten met die Amerikaanse... ahum... schoonheid.

— Heb je je al eens aan haar laten voorstellen?

— Zeker! Ik geloof dat ik zelfs niet weinig indruk op haar heb gemaakt!

— En geloof je dat zij je het ja-woord zal geven als je haar vraagt?

— Je beledigt me door er ook maar één ogenblik aan te twijfelen! Natuurlijk neemt ze mij, zonder zich een seconde te bedenken. Ik geloof wel te mogen zeggen, dat ik geen moeite met haar zal hebben. Jonge en meeiere

vrouwen dan zij hebben de vlag voor mij moeten strijken!

— En haar broer?

— Wel, die zal heel blij zijn, als hij zijn zusje onder dak heeft gebracht. Ik weet toevallig van een Amerikaanse vriend, dat hij zelf met trouwplannen rondloopt. Tante Arabella woont bij hem in huis, en hij schijnt er een beetje voor terug te schrikken, om haar zo maar weg te zenden. Neen, ik ben er van overtuigd dat de zaak op rolletjes zal lopen; over enige maanden ben ik een man in bonis, en dan schuif ik mij het oude mens wel weer van de hals!

Op dat ogenblik stonden de beide personen op, die dit gesprek hadden gevoerd, en Raffles moest zich snel achter de boom terugtrekken, om niet te worden gezien.

Hij liet hen passeren, ging hen achterna en zag hen de trap naar het balkon bestijgen.

Hij wachtte tot zij zouden binnegaan en klom nu zelf de trap op.

Hij kwam juist bijtijds de kleine eetzaal binnen, om te zien hoe de twee jongelieden de deur van de balzaal binnentraden en zich onder de gasten mengden.

Op zijn beurt trad hij binnen, en was bijna tegen Brand aanbotst, die reeds een paar dansen had gedaan en juist afscheid nam van zijne dame, die niemand anders bleek te zijn dan Alice Harvey.

Raffles gaf Brand een snelle wenk en vroeg op zachte toon, toen de jonge man zich bij hem had gevoegd :

— Ken jij die lange man daarginds, met die beginnende kaalheid en dat zwarte kneveltje, die daar gaat, met een kort, roodharig jongmens aan zijn zijde?

Charles Brand keek even in de aangewezen richting en antwoordde toen zonder zich te bedenken :

— Die lange is Harry Matthews, de roodharige is Fred Birdwood, zijn intimus!

— Wat zijn het voor lui?

— Niet bijster veel zaaks, noch de ene, noch de andere! Matthews vooral staat bekend als een pierewaaier, een harteloze kerel, die reeds een groot fortuin van zijn vader er heeft doorgejaagd. Waarom vraag je me dat?

— Omdat ik zoëven die nobele heren met elkaar een gesprek hoorde voeren, dat mijn aandacht trok, want tante Arabella, de vrouw met de broche, als ik haar zo noemen mag, vormde er het onderwerp van.

— Wat zeg je daar? vroeg Brand verwonderd. Wat zei hij dan van haar?

— Niets anders dan dat hij haar ten huwelijk wil vragen, om de bruidschat machtig te worden. Hij kwam daar rond voor uit. En als hij de 500.000 dollar eenmaal heeft, dan wil hij zich weer van haar afmaken.

— Dat is schandelijk en laf, zei Brand verontwaardigd.

— Dat is juist mijn oordeel. Zeker, tantetje is een weinig belachelijk, ik zal geen ogenblik aarzelen om haar die dure broche af te nemen, maar ik zal niet dulden, dat men haar met opzet ongelukkig maakt. Die laffe kwajongen zal zijn plan niet ten uitvoer brengen, als ik er iets aan kan doen. Ik zal die sinjeur goed in het oog houden, dat verzeker ik je. Bruidschatjagers, foei, het ergste wat ik mij kan voorstellen.

— Intussen hebben wij volstrekt geen zekerheid, Edward, dat tante Arabella niet, door toedoen van een ander, eenzelfde lot zal ondergaan.

— Die zekerheid missen wij ongetwijfeld, maar wat wij niet weten, dat kunnen wij ook onmogelijk beletten. Dit echter wéét ik thans, en wij kunnen zorg dragen, dat het niet tot een huwelijk met die bruidschatjager komt.

— Het middel om dat te beletten lijkt mij al zeer eenvoudig, Edward, je hebt niets anders te doen dan haar eenvoudig mee te delen, wat je zoëven gehoord hebt.

— En toch zal ik naar dat eenvoudige middel pas in de laatste instantie grijpen, want hoe vreemd het ook moge klinken: vrouwen geloven dergelijke dingen niet! En tante Arabella zal het waarschijnlijk minder dan iemand anders geloven.

Dit korte gesprek werd in een afgelegen hoekje van de zaal gevoerd, waarheen de gewaande generaal, Brand gevoerd had, die zijn rol uitstekend vervulde en in een eerbiedige houding vóór de zogenaamde generaal stond.

Toen Raffles nog eens rondkeek, zag hij Harry Matthews glimlachend en buigend vóór tante Arabella staan, die weer van haar zetel oprees en het volgende ogenblik met haar danser door de zaal zwierde.

— Onze vriend is, als ik mij niet vergis, reeds tot de aanval overgegaan, bromde Raffles. Hij heeft zijn mijngangen al gegraven en het zal niet lang meer duren, of hij zal de lont aansteken.

— Weet je wie dat allesbehalve zal bevallen, Edward? vroeg Brand, met een nauwelijks bedwongen glimlach. Aan onze goede Elderton! Kijk hem daar eens staan, aan de voet van het podium, waarop het orkest heeft plaats genomen. Als zijn ogen bliksems waren, dan leefde Matthews niet meer.

— Je hebt inderdaad gelijk; hij staat daar als een « Jupiter Tonans », gereed om zijn bliksems naar het schuldige hoofd van zijn medeminnaar te slingeren. Goede hemel, hij schijnt dus werkelijk verliefd op haar te zijn!

— Het verwonderd mij volstrekt niet, zei Brand schouderophalend. Dergelijke mannen houden van der-

gelijke vrouwen. En hij is in ieder geval onbaatzuchtig, want hij is buitengewoon rijk en heeft haar geld niet nodig.

— Vertel mij eens, ik heb je zo-even met Alice Harvey zien dansen, hoe staat het met haar en Forester?

— Wel, de jongen is dodelijk verliefd op haar, want ik geloof dat hij mij gaarna midden in de balzaal om hals had willen brengen.

— Nu, ik denk dat dit hele liefdespel wel een happy end zal hebben, hernaam Raffles glimlachend. En wijdt je nu maar weer aan het vermaak; je weet dat ik hier nog een kleinigheid heb op te knappen.

Brand mengde zich dus weer onder de gasten en Raffles stevende lijnrecht op Jack Forester af, die op dat ogenblik juist Alice Harvey weer naar haar plaats geleidde, met wie hij thans voor de derde maal een dans had gedaan.

De jonge man zag hem met enige verwondering naderen en zijn verbazing nam nog toe, toen hij zich de vraag hoorde stellen:

— U hebt in de oorlog meegevochten naar ik hoor, jonge man?

— Zeker, mijnheer.

— Uw naam is immers Jack Forester?

— Zo heet ik.

— Waar hebt gij gevochten?

— Voornamelijk in Italië en later in Frankrijk.

— Welk regiment, welke compagnie?

— Derde compagnie van het 118^e regiment Lancashire.

— De naam van uw kolonel?

— Forbes.

— Dan heb ik, om zo te zeggen het genoegen gehad, uw buurman te zijn, mijnheer Forester. Ik ben generaal Stokes.

De jonge man scheen zijn geheugen te raadplegen, maar hij scheen

zich de naam niet te herinneren.

— Dat is te zeggen, ik ben gepensionneerd met de rang van generaal, maar onder dienst heb ik het niet verder dan luitenant-kolonel kunnen brengen, hernaam Raffles op bittere toon. En ik geloof toch, dat ik mij ge-weerd heb! Ik was er in 1940 en ik was er in 1945 nog! Ik heb deel moeten nemen aan de tegenaanval in de Ardennen, en ik heb deelgenomen aan de algemene opmars in het voorjaar van 1945, die leidde tot de ineenstorting van het Duitse leger.

— Dan is het mij zeer aangenaam kennis met u te maken, generaal, zei Forester met een buiging. Ik moet echter bekennen, dat ik mij uw naam niet herinner. Dat is echter niet zeer verwonderlijk, want de regimenten hebben elkaar destijds herhaaldelijk afgewisseld. Behoort gij tot de persoonlijke vrienden van de gezant, als ik vragen mag?

— Hij kent mij ternauwernood en ik heb de invitatie alleen te danken aan de bemiddeling van een wederzijdse vriend. Eigenlijk voel ik mij hier een weinig vreemd; ik heb hier in het geheel geen vrienden of kennissen.

— Sta mij dan toe, generaal, dat ik u in kennis breng met mijn oom, mijnheer Elderton, riep Forester op levendige toon.

En tegelijkertijd wendde hij zich tot zijn oom, die juist een gesprek had aangeknoopt met tante Arabella, die zich zózeer scheen te vermaken, dat zij een weinig van haar gewone scherpte had laten varen en nu en dan zelfs luidkeels lachte; een bijzonderheid, die niet naliet indruk te maken op haar verbaasde broer.

De jonge diplomaat stelde generaal Stokes en de garenhandelaar aan elkaar voor en betrok, zoals van zelf spreekt, ook zijn andere, pas gemaakte vrienden in deze ceremonie.

Een ogenblik later had Raffles zijn doel voor een deel bereikt: hij sprak met tante Arabella, die zeer verheugd was kennis te maken met een echte Engelse generaal, die de tweede wereldoorlog had medegemaakt.

Deze deed zich voor van zijn beninnelijkste kant en wist op aangrijpende wijze een schildering te geven van een veldslag, waarbij hij meesterlijk het geratel van de mitrailleurs, het sissen van de bommen en zelfs het gebulder van het grove geschut wist na te bootsen.

Tante Arabella kreeg er een kleur van opwinding door en haar vreugde en trots stegen ten top, toen de oude ijzervreter haar tot een wals uitnodigde.

Generaal Stokes walste met de elegance van een bezemsteel, maar wat deed het er toe; zij danste immers met een echte militair, die gedurende vier jaren aan de verschillende fronten had gevochten.

Maar toch, de dans had haar tamelijk vermoeid en verhit en zij sloeg dan ook het aanbod van Raffles niet af, om in de eetzaal een verfrissing te gaan gebruiken.

Raffles geleidde zijn dame naar het buffet, liet zich een paar glazen champagne geven, stootte met haar aan en zei:

— Op uw welzijn, schone dame! En op het kostbare juweel, hetwelk daar om uw hals prijkt. Ik heb zelden zo iets fraais gezien en ik gaf er heel wat voor, als ik eens mocht zien, hoe die grote stenen wel gezet zijn; ik heb verstand van diamanten, moet gij weten.

— Zie daar, generaal! Gij kunt u zelf overtuigen, dat het een waar meesterstukje van juwelierskunst is.

De gewaande generaal nam het sieraad aan, bracht het dicht voor zijn rood omirande ogen, bekeek het aan de achterkant en zei toen:

— Een zeer fraai stuk, Miss Arabella. Ik denk dat ik er wel 10.000 pond voor zal maken.

Met deze woorden liet hij de brillanten broche vlug in zijn zak glijden en was met een sprong als een tijger op het balkon.

Tante Arabella was zo volkomen overrompeld door deze onverwachte handelwijze, dat zij Raffles een ogenblik in de houding van Lot's huisvrouw nastarde, met wijdgeopende mond en haar glas champagne in de hand. Toen baande zich een ongearticuleerde kreet een weg over haar lippen en het glas viel rinkelend op de parketvloer in scherven.

Zoals gezegd, bevonden er zich niet veel gasten in de zaal en slechts enigen daarvan hadden het voorgevalene kunnen gadeslaan.

Zij stonden echter op tamelijk grote afstand en waren zelden te zeer verbluft door deze zeer brutale roof, dan dat zij onmiddellijk tot een achtervolging hadden kunnen overgaan.

Tot overmaat van ramp maakte de bestolene aanstalten om flauw te vallen, hetgeen de verwarring nog vermeerderde.

En toen enige der aanwezigen eindelijk voldoende tot besef kwamen om tot een achtervolging over te gaan, toen was het reeds te laat.

Raffles had zijn operatieterrein goed kunnen onderzoeken en hij ijldde als een haas over het balkon naar de trap.

Maar hoe snel hij deze korte weg ook aflegde, de detective daar beneden, had toch reeds iets verdachts gehoord en trad, zoals zijn plicht was, de grijsaard in de weg, die daar met zoveel jeugdige vlugheid de trap kwam afstormen.

En bijna op hetzelfde ogenblik verschenen er in de opening van de glazen deur enige luid schreeuwende gasten.

— Waar moet dat zo haastig heen, vriend? vroeg de detective, terwijl hij Raffles dreigend tegemoet trad.

— Naar huis man, naar huis, antwoordde Raffles lakoniek.

De detective had waarschijnlijk nog meer opmerkingen willen maken en had zeker zijn woorden door daden willen laten volgen.

Raffles gaf hem er echter de tijd niet toe, maar trof hem met een harde kaakslag tegen de kin en de man viel ondersteboven als een kegel, die in volle vaart door de houten bal getroffen wordt.

Raffles had het geroep boven aan de trap gehoord en dit spoorde hem tot grote spoed aan. Hij had zoeven dichtbij het prieel een nog kale boom ontdekt, die uitmuntend geschikt was, om hem als ladder te gebruiken.

Hij snelde regelrecht op die boom toe, die zeer dicht bij de muur stond, welke hier de tuin omgaf.

En juist toen de achtervolgers, elkaar in hun haast verdringend de onderste trede van de trap hadden bereikt, zette Raffles zijn voet op de onderste knoest van de boom, hees zich aan een tak op, verplaatste zijn voeten nogmaals, bereikte de rand

van de muur en liet zich aan de andere kant vallen.

Het was in deze straat nog tame-lijk druk en zeker waren er enige voorbijgangers, die wel wat verwonderd waren over de plotselinge verschijning van deze heer met zijn spierwit haar en ongedekt hoofd in hun midden.

Raffles verloor echter geen tijd, maar snelde als een hert op een juist voorbijrijdende taxi toe, sprong op de treeplank en riep de verbaasde chauffeur, die reeds wilde remmen, toe:

— Rijd op, kerel! Een pond voor jou, als je me binnen tien minuten naar het begin van de Victoria Street rijdt.

Het is niet zeker hoe de chauffeur over deze in het vooruitzicht gestelde beloning dacht, maar het is een feit dat hij grijnslachend de gangwissel overhaalde, en zijn wagen op de hoogste versnelling deed wegstuiven.

De auto was reeds lang uit het gezicht verdwenen, toen het eerste, enigszins bleke gelaat, toebehorende aan een der achtervolgers, over de muur kwam gluren.

HOOFDSTUK VI

DE BRILLANTEN BROCHE

Tante Arabella was in een beklagenswaardige toestand achter gebleven.

Zij had het plan om flauw te vallen opgegeven, maar krijste daarentegen uit volle borst, zodat in een oogwenk de buffetzaal volgestroomd was met verschrikte en nieuwsgierige gasten, die over elkaars hoofd

trachtten heen te zien, om te ontdekken wat er aan de hand was.

Elderton en Matthews liepen vooraan, en waren bijna tegelijkertijd bij het ongelukkige slachtoffer.

De een greep haar rechter-, de ander greep haar linkerhand, draaiden dit lichaamsdeel met de palm

naar boven, en klopten hierin zo hard zij konden.

— Wat is er toch, lieve Arabella, Miss Harvey wil ik zeggen? vroeg Elderton op jammerende toon. Voelt ge u niet wel?

— Misschien te veel roomijs gegeten, Miss Arabella? wilde Matthews weten.

— Van roomijs schreeuwt men niet, mijnheer! riep Elderton op vinlige toon.

— Gij klopt haar veel te hard in de hand, misschien jammert zij daarom! riep Matthews nijdig terug.

— Ik begrijp eigenlijk niet, mijnheer, waaraan gij het recht ontleent, deze dame in de handpalm te kloppen, hernam Elderton woedend.

— Ik zal deze dame in de handpalm kloppen mijnheer, zolang het mij lust, zei Matthews met stemverheffing.

— Maar gij klopt haar hele hand rood!

— Dat doet haar juist goed!

— Laat haar los, gij zult haar nog vermoorden!

— Laat gijzelf haar los, gij mishandelt haar!

Tante Arabella maakte een eind aan deze belachelijke twist, door met een driftige beweging haar handen los te trekken, en met een hysterisch, hoog stemgeluid een paar malen achtereen te schreeuwen:

— Mijn broche! Mijn broche! Mijn broche!

Nu pas bemerkten de verwonderde gasten, dat het kostbare juweel niet langer fonkelde en stralen schoot op de ietwat schrale boezem van tante Arabella.

Kreten van schrik en verwondering stegen op, en in een oogwenk riepen en tierden allen door elkaar:

— De politie!

— Bel Scotland Yard op!

— Haal een detective!

— Er moet er een in de tuin zijn!

— Breng vlugzout en Hoffmandruppels!

— Haal een draagbaar!

— Zet dadelijk een advertentie in de krant!

— Laat niemand het huis verlaten; iedereen moet onderzocht worden!

Deze laatste uitroep werd geslaakt door mijnheer Harvey, die spierwit van woede zag.

Hij had zich een weg gebaand door de gasten, stond nu voor zijn zuster, en beet haar op allesbehalve vriendelijke toon toe:

— Hoe is het mogelijk, dat je je in een volle balzaal, laat beroven van een sieraad van zo grote waarde?

— Het is mij niet ontroofd; ik heb het hem zelf gegeven! jammerde tante Arabella handenwringend.

— Hem? Welke hem? riep Elderton met verbeterde woede.

— Die man, die oude generaal Skokum heette hij, geloof ik!

— Generaal Stokes? riep Jack Forester uit, die eveneens naar voren was gedrongen. Maar dat is onmogelijk! Gij moet u vergissen, Miss Arabella!

— Ik zeg u dat het generaal Stokes was! hernam tante Arabella nijdig. Hij bood mij een verversing aan, hij wilde de broche van nabij bekijken, om te zien hoe de stenen gezet waren en ik, onnozele gans die ik ben, deed het sieraad af, en gaf het hem. En nauwelijks had hij het in handen, of hij vloog als een haas naar de waranda en was verdwenen.

— Maar daar staat mijn verstand bij stil! riep Jack Forester uit, de enige, die naar het scheen, zijn kalmte had weten te bewaren. Gij wilt toch niet zeggen, dat die oude man, een gepensionneerd generaal nog wel snel genoeg met dat juweel kon wegkomen?

— Het is zoals ik zeg, antwoordde tante Arabella stug. Mijnheer Elderton, laat, wat ik u bidden mag, mijn hand los; het is geen slagroom!

Zonder iets te zeggen liet Forester op de nog altijd openstaande glazen deur toe, begaf zich op de veranda en keek over de balustrade.

Onder aan de trap zag hij een bewegingsloze gedaante liggen.

Hij snelde de trap af, liep op de gedaante toe en herkende een der detectives, die hier op post waren gezet, teneinde een oogje in het zeil te houden.

Hij schudde de man heen en weer, die langzaam en als met moeite de ogen opsloeg en toen met een dikke stem stotterde:

— Waar ben ik? Wat is er met mij gebeurd?

— Als gij het zelf niet weet, dan kan ik u op die vraag niet antwoorden, antwoordde Forester ongeduldig en hij liet de man aan zijn lot over, want juist op dat ogenblik kwamen de achtervolgers met hangende pootjes uit de tuin terug.

Een hunner deelde zo kort en duidelijk mogelijk aan de jonge diplomaat mee, wat er geschied was.

Forester luisterde met oopen geklemde lippen en gefronste wenkbrauwen toe en ging toen, zonder een woord te spreken, de trap weer op en het vertrek binnen.

Hij stak de eetzaal over, bereikte de balzaal, die daar geheel verlaten lag en waar een zonderlinge indruk gewekt werd door het spelen van het kleine orkest in de holle ruimte, verliet de zaal weer door de brede deur, die op het portaal uitkwam, stak ook dit over, opende een tweede deur, maakte licht en trad haastig op het telefoontoestel toe, dat zich op de geweldig grote schrijftafel in het studeervertrek van de gezant bevond.

— Hallo Scotland Yard, juffrouw, vlug alstublieft! Waarom geeft u mij

geen antwoord? Ik hoor volstrekt niets!

Zijn oog viel op de geleidingsdraad en hij slaakte een gesmoorde vloek.

— Doorgesneden! De draad doorgesneden! Nu, dat is wat moois! Een diefstal in het huis van de Amerikaanse gezant. Maar wie kan die duivelse generaal dan toch wel geweest zijn?

Hij snelde weer terug en trof in de balzaal de gezant, die hem reeds uit de verte toeriep:

— Ik ga Scotland telefoneren, Forester!

— Gij kunt u die moeite besparen, mijnheer Collins, zei Forester. Ik kom juist uit uw studeerkamer; de dief heeft de telefoondraad reeds van te voren doorgesneden!

— Dan weet ik ook niet wat wij er aan moeten doen! De detectives zijn voor het merendeel de kerel al achterna, maar ik voor mij ben vast overtuigd, dat zij hem niet zullen inhalen, daartoe is zijn voorsprong veel te groot! De bestolen dame zegt dat generaal Stokes met het sieraad verdwenen is. Wat is dat voor nonsens?

— Het is geen nonsens, mijnheer Collins, het is de zuivere waarheid! Een paar gasten en een der bedienden in het buffet hebben het reeds bevestigd.

— Maar ik ken in het geheel geen generaal Stokes! riep de gezant woedend uit.

— Wat is dat nu? Gij moet hem toch zelf geïnviteerd hebben?

— Onmogelijk! Ik ken geen generaal van die naam! Maar wacht, ik zal het aan Stuff, mijn secretaris, vragen!

Hij trad een ogenblik de eetzaal binnen, waar de gasten zich nog altijd verdrongen en keerde terug met een zeer bleke en ontdane jonge man met hoogblond haar en een bril met verbazend grote, ronde glazen op de kleine neus.

— Luister eens hier, Stuff, jij hebt alle invitaties verzonden, nietwaar?

— Zo is het, mijnheer! antwoordde de secretaris.

— Kun je je herinneren of je een invitatie hebt gestuurd aan een zekere generaal Stokes?

— Zeer stellig niet! Ik heb slechts aan drie militairen boven de rang van luitenant een invitatie gezonden, maar daar waren stellig geen generaals onder! Ook de naam Stokes is mij volkomen onbekend!

— Je ziet het! riep de gezant zegevierend uit, terwijl hij zich weer tot Forester wendde. Ik wist het wel!

— Daar begrijp ik geen jota van, mompelde Forester verbaasd. Wie kan die man dan geweest zijn?

Op dit ogenblik kwam er een bediende de zaal binnen, die uiterst verbaasd bleef stilstaan, toen hij haar geheel verlaten vond.

Hij scheen iets in de hand te hebben en kwam weifelend nader.

— Wat is er, man? riep Collins hem toe.

— Er is zoeven een briefje gebracht voor een van de gasten, mijnheer, antwoordde de bediende.

Hij sloeg een blik op het adres en vervolgde toen:

— Voor miss Arabella Harvey.

— Geef hier! beval de gezant kortaf.

Hij nam het briefje uit de handen van de verbaasde bediende aan en richtte zijn schreden haastig naar de eetzaal, op de voet gevolgd door de beide andere heren.

— Miss Harvey, een briefje voor u! riep de Amerikaanse gezant met zijn stentorstem.

Onmiddellijk werd het doodstil in de zaal.

Matthews en Elderton kwamen tegelijkertijd toesnellen om het briefje in ontvangst te nemen, maar Matthews was een jaar of twintig ionger

dan zijn mededinger en dus ook vrij wat vlugger.

Hij wist het briefje te grijpen en keerde er mee naar de bestolene terug, terwijl Elderton hem een blik vol woede nazond.

— Een briefje voor u, miss Arabella! riep Matthews uit. Ik denk wel dat gij er onmiddellijk kennis van zult moeten nemen! Het staat mischien in verband met de diefstal.

De beklagenswaardige tante maakte met bevende vingers het briefje open, doorliep haastig de inhoud en viel nu met een zwak gillette inderdaad flauw, in de armen van de beduusde, maar overgelukkige Elderton, die er thans, zoals men dat noemt, als de kippen bij was geweest.

Het witte papier fladderde op de vloer neer. Forester bukte zich, raapte het op, ontvouwde het, slaakte een kreet van woede, en riep:

— Dat is al te kras!

— Lees voor, Forester! klonk de bevelende stem van de gezant.

— Zoals gij verlangt, mijnheer!

En Forester las met luide stem onder een doodse stilte het volgende briefje voor:

Hooggeachte Miss Arabella,

Het kwam mij dezer dagen ter ore, dat gij zeer bijzonder naar een avontuur in Londen verlangt.

Gij hebt er thans een beleefd en ik hoop dat het voldoende spannend is geweest om u de kleine teleurstelling te doen vergeten, verbonden aan het verlies van uw diamanten broche.

Met de verschuldigde gevoelens van hoogachting,

John Raffles.

Het bleef geruime tijd stil in het vertrek, en men hoorde niets anders dan het zachte gefluister van Elderton, die tante Arabella ondersteunde, en haar blijkbaar met tedere woord-

jes weer tot het bewustzijn wilde terugroepen.

Maar na enige ogenblikken barstte de gezant uit:

— Dat is het toppunt! Die geheimzinnige avonturier is dus hier geweest, in mijn huis!

— O, wat dat betreft, behoeft gij u niet zozeer te verbazen, mijnheer, liet op dat ogenblik de stem van Charles Brand zich horen, die het gehele voorval van begin tot einde had bijgewoond. Het is u misschien minder bekend, maar het staat niettemin vast, dat John Raffles zelfs tot in de paleizen van koningen en keizers heeft weten door te dringen, en daar zijn slag heeft weten te slaan! Als ik u zeg, dat daarenboven niemand minder dan de sjah van Perzië en de kroonprins van Irak tot zijn slachtoffers hebben behoord, zult gij misschien een weinig minder verbaasd staan, dat die stoutmoedige avonturier tot zelfs uw huis heeft durven bezoeken.

— Maar wij praten te lang! Wij praten véél te lang! riep Forester toornig uit. Al deze nabetrachtingen dienen tot niets; wij moeten hem vangen!

— Goed gezegd, mijnheer Forester! riep Harvey uit, die naar voren was getreden. Wij moeten de dief vangen! Welnu, om dat te vergemakkelijken, machtig ik u een advertentie in alle grote bladen te plaatsen, waarin ik 1000 pond sterling uitloof aan degene, die de diamanten broche terug bezorgt!

— En de dief? riep Forester uit.

— Als men de dief er bij krijgt, des te beter! In hem stel ik echter minder belang! luidde het antwoord

van de garenfabrikant.

— Duizend pond is een heel bedrag, mijnheer Harvey!

— Dat kan waar zijn, maar de handelswaarde van de broche is op dit ogenblik zeker twintig maal zo groot!

Op dit ogenblik ontwaakte tante Arabella uit haar bewusteloosheid en Elderton moest tot zijn diepe smart ontwaren, dat haar verwilderde blik het eerst naar Matthews gericht was, die aan de andere kant naast haar had post gevat, blijkbaar vast voornemens, om zich niet in een hoek te laten dringen door een man, in wien hij aanstonds een concurrent had menen te zien.

Zij wreef zich over het voorhoofd, en vroeg toen op klagende toon:

— Wat is er toch gebeurd? O mijn God, nu herinner ik het mij in eens weer. Mijn broche! Mijn broche! Maar wat is dat, mijnheer Elderton, waarom hebt gij uw arm om mij heen geslagen? Schaamt gij u niet? Laat mij onmiddellijk los!

Elderton gehoorzaamde met een schichtig gebaar, terwijl hij vuurrood werd.

Maar hij werd dadelijk vaalbleek van woede, toen hij het spottend medelijdende lachje zag, waarmede Matthews op hem neerkeek.

— Het zal een strijd op leven en dood tussen ons worden! bromde hij tussen de tanden. Maar ik zal de overwinning-behalen, het kost wat het kost! Men heeft Arabella haar diamanten broche ontstolen; niemand anders dan ik zal die terugbezorgen, al moest ik er mijn gehele fortuin aan besteden!

HOOFDSTUK VII

DE BROCHE KOMT IN GOEDE HANDEN

De volgende dag bevatten reeds de middagedities van de meeste bladen een vetgedrukte advertentie, waarin een beloning van 1000 pond sterling werd uitgelooft, voor iedereen, die aanwijzingen kon doen, waardoor de diamanten broche van Miss Arabella Harvey weer in haar bezit zou komen.

Het spreekt vanzelf, dat dezelfde bladen lange berichten bevatten, waarin melding werd gemaakt van de buitengewoon brutale diefstal ten huize van de Amerikaanse gezant.

Scotland Yard had onmiddellijk alles in het werk gesteld om de dief te achterhalen, maar deze centrale van het Londense politiecorps wist maar al te goed, dat het haar zeer moeilijk, zo niet geheel onmogelijk zou vallen, de brutale rover in handen te krijgen.

Want hij heette John Raffles, en nog nimmer was Scotland Yard er in geslaagd hem na zulk een stoutmoedige roof in handen te krijgen.

Zij behoefde er volstrekt niet op te rekenen, dat hij zich zou verraden door het gestolen sieraad haastig van de hand te doen, want Raffles kon zijn tijd rustig afwachten en liet er soms jaren over heen gaan, alvorens de kostbaarheden, die hij zich toeëigende, te vervreemden en dan meestal op duizenden kilometers afstand van de plek, waar ze werden gestolen.

Toch begon men plichtmatig met het onderzoek, zonder de minste hoop, dat het iets zou opleveren.

De chauffeur van de taxi, welke Raffles gedurende tien minuten gebruikt had, kwam zich uit eigen be-

weging aanmelden, maar de man kon volstrekt niets anders mededelen, dan dat hij zijn vreemde passagier naar het begin van de Victoria Street had gebracht, dat hij blootshoofds was geweest toen hij instapte, maar een grote pet had gedragen toen hij zijn wagen weder verliet, dat hij hem een pond fooi had gegeven en dat hij haastig in een duistere zijstraat was verdwenen.

Dat was alles en het was bitter weinig, dat zal men moeten toegeven.

Er was één enkel punt, dat haar aanvankelijk enige hoop gaf op een gunstig resultaat en dat was de omstandigheid, dat Raffles er van op de hoogte was geweest, dat Miss Arabella Harvey verklaard had, schertsenderwijze misschien, in Londen gaarne een avontuur te willen beleven.

Maar toen het bleek, dat dit gezegde was geuit in tegenwoordigheid van een half honderd personen, waarvan er zeer velen die zonderlinge wens verder ruchtbaar hadden gemaakt; toen ontviel aan de politie ook dit steunpunt.

Het was omstreeks twee uur in de namiddag, toen Elderton zich bij de familie Harvey liet aandienen, in het hotel Cécil.

Hij moest echter van de portier vernemen, dat Miss Arabella zich zoeven naar Scotland Yard had begeven, teneinde daar haar verklaringen af te leggen; vergezeld door haar nicht en Jack Forester. Maar Josuah Harvey bleek op zijn kamer te zijn.

Hij trad dus de logeerkamer van de garenfabrikant, een weelderig gemeubeld vertrek, binnen, wierp zijn

hoed op een stoel, zuchtte diep en zei:

— Een treurige zaak, Harvey, een zeer treurige zaak! Ik geloof, dat de politie met de handen in het haar zit, en ik vraag mij af, hoe ik zelf dan wel moet slagen, om de gestolen broche terug te krijgen.

— Was je dat dan van plan? vroeg Harvey, met een medelijdend schouderophalen.

— Natuurlijk was ik het van plan! riep Elderton bijna woest uit. Als ik dat nog niet eens over had voor mijn aanstaande vrouw...

Op het horen van deze woorden draaide Harvey langzaam zijn bureaustoel, waarin hij gezeten was, een halve slag om, teneinde zijn handelsvriend vorsend aan te zien en vroeg toen langzaam:

— Heb ik je goed verstaan, Elderton? Wil je mijn zuster tot je vrouw maken?

— Dat wil ik! antwoordde Elderton. Zij is juist voor mij geschikt. Wij sympathiseren op menig gebied met elkaar.

— Dat zal ik je zeggen, mijn waarde Elderton! Persoonlijk zou ik niets liever willen, dan in jou mijn aanstaande zwager te begroeten, maar ik vrees, dat je achter het net vist!

— Dat ik achter het net vis? herhaalde Elderton op schorre toon. En zijn bruine ogen schenen te worden omfloersd. Wat bedoel je daarmee?

— Wel, er is een ander!

— Wie dan?

— Harry Matthews!

— Maar het is hem te doen om haar geld! riep het kleine, ronde mannetje wanhopig uit. Zij is veel ouder dan hij; zij schelen minstens acht jaren! Hij heeft geen cent; hij zit tot over de oren in de schuld!

— Dat is alles zeer goed mogelijk, arme kerel, maar ik heb de indruk gekregen, dat mijn zuster aan hem de voorkeur geeft.

— Dan, dan daag ik hem uit! Dan duelleer ik met hem! Dan zal ik hem mijn degen door het lichaam jagen! riep Elderton, ten toppunt van woede en wanhoop. Zij zullen samen ongelukkig worden, Harvey, daar kunt je niet aan twifelen!

— Je kunt gelijk hebben, Elderton. Jij kent die Matthews natuurlijk beter dan ik, en mijn zuster kent hem in het geheel niet. Zij maakte pas gisteren kennis met hem, maar hij schijnt dadelijk grote indruk op haar te hebben gemaakt. Het valt niet te ontkennen, dat hij een zeer knappe kerel is, wel in staat om een vrouwenhart in vuur en vlam te zetten.

Elderton wilde iets zeggen, maar op dat ogenblik werd de deur opengegoorpen en tante Arabella stoomde binnen als een stormwind, zeer opgewonden en door Alice op de voet gevolgd.

Zij scheen haar broeder en de bezoeker niet eens op te merken, maar liep als een woedende furie heen en weer en barstte ten slotte uit:

— O, die ezels! Die stommelingen! Zij zullen er niets van terecht brengen. Zij hebben mij willen troosten en mij willen wennen aan het denkbeeld, dat ik mijn heerlijke, mijn verrukkelijke broche nooit meer terug zal zien. Tegen Raffles schijnt hier niemand opgewassen te zijn. Wat een land! Wat een politie! Zij zitten daar als zoutzakken, kijken mij medelijdend aan en zeggen dat er niets aan te doen is. O, mijn mooie broche, mijn lieve broche!

Uitgeput door de emotie liet tante Arabella zich op een stoel neervallen en drukte haar zakdoek tegen de ogen.

Elderton kwam schuchter op haar toe en zei op zachte, troostende toon:

— Gij moet het hoofd niet laten hangen, Miss Arabella, wie weet, keert zich alles nog wel ten goede.

— Praat geen onzin, Elderton! Je weet wel beter, man. Nooit, nooit krijg ik mijn broche terug. O, ik overleef het niet!

— En ik kwam nog al hier, om, ach, Miss Alice, zoudt gij mij niet het grote genoegen willen doen, even, heel eventjes maar de kamer te verlaten? Ik heb, het geldt een zeer ernstige zaak, en ik moet bepaald met uw vader en met uw zuster, met uw tante, bedoel ik, spreken.

— Stil maar, mijnheer Elderton, viel Alice hem glimlachend en met een ondeugende schittering in de ogen in de rede. Ik ga al heen, maar ik kom over een kwartier terug, om het resultaat te vernemen.

En vlug huppelde ze naar de deur. Maar op de drempel keerde zij zich nog eens om en riep op de natuurlijkste toon van de wereld, het blozende gezichtje naar haar vader gekeerd:

— Dat vergat ik nog bijna, Papajack Forester heeft zoëven gevraagd of ik zijn vrouw zou willen worden, en hij zette zo'n ongelukkig gezicht, omdat hij vreesde dat ik hem zou afwijzen, dat ik maar ja heb gezegd.

En meteen was zij verdwenen en de deur viel dicht. Harvey keek met grote ogen naar de dichte deur, vervolgens naar zijn zuster, ten slotte naar Elderton en stamelde toen:

— Die dekselse meid! Dat is zo haar gewoonte; zij plaatst je altijd vóór een voldongen feit. Wat zeg jij er van, Arabella?

— Ik zeg dat de jongen haar trouwt uit dépit, antwoordde tante Arabella met een zuur glimlachje. Het was maar al te duidelijk, dat hij vrees op mij had, maar ik heb hem te verstaan gegeven, dat ik mijn bliken reeds elders had laten vallen.

— Op mij? vroeg Elderton grotig, terwijl hij haastig op haar toetrad.

— Op jouw, Elderton? vroeg tante Arabella zeer verbaasd. Daaraan heb

ik werkelijk nog nooit gedacht, om je de gulle waarheid te zeggen.

— Maar heb je dan nog in het geheel niets gemerkt? jammerde de kleine garenhandelaar wanhopig. Mij dunkt, dat ik toch duidelijk mijn zielstoestand heb bloot gelegd. Ik, ach Arabella, maak het mij toch een beetje gemakkelijker. Ik heb zoëven aan Harvey om je hand gevraagd!

— Wel, dat is prachtig! viel tante Arabella uit. Zou het niet meer in de lijn van de logica hebben gelegen, dat je die hand allereerst aan mij vroeg? Mij dunkt, dat ik er toch over te beschikken heb.

— Dan vraag ik ze, dan vraag ik ze! stotterde Elderton zenuwachtig. Ik vraag je plechtig je hand, Arabella! Ik weet zeker dat ik je gelukkig zal kunnen maken. Op de keper beschouwd, ben ik toch niet zo heel lelijk ook. Ik bezit genoeg geld, je zult alles hebben wat je hart begeert. En ik zou je nemen, op mijn woord van eer, ook al gaf Harvey je geen cent mee.

Die laatste mededeling scheen dan toch wel enige indruk op tante Arabella te maken. Zij kwam langzaam naar de pretendent toe, nam hem van het hoofd tot de voeten op en vroeg toen langzaam:

— Meen je dat in volle ernst, Elderton? Heb je mij lief ter wille van mijzelf?

— Op mijn woord van fatsoenlijk man!

— Wij zullen de knoop doorhakken. Eerlijk gezegd, vind ik je niet onaardig, ik mag je zelfs graag lijden. Je bezorgt mij mijn broche terug; de dag daarna trouwen we in Gretna Green.

Elderton slaakte een kreet als een Indiaan, maakte een geweldige lichtsprong; maar toen drong de droeve werkelijkheid zich weer aan hem op en hij zei op treurige toon:

— Je eist wel heel veel van mij, Arabella. Maar toch, ik zal mijn uiterste best doen. Ik zal trachten die Raffles op te sporen en ik zal hem noodzaken, ik zal hem dwingen, mij het juweel weer af te staan.

Hij had zijn hoed genomen en was al bij de deur, toen hij zich nog eens omkeerde en er aan toevoegde :

— Al zou ik er 200.000 dollars voor moeten betalen!

En met die woorden verliet Elderton het vertrek, ten einde zijn geluk te gaan beproeven.

Hij moest het zich zelf echter bekennen, dat zijn kansen al zeer slecht stonden en dat zijn Dulcinea hem een voorwaarde had gesteld, die bijna onmogelijk te vervullen was.

Het was dan ook in een tamelijk mistroostige stemming, dat Elderton, in zijn auto stapte en zich weer naar zijn huis liet rijden, dat hem somber en troosteloos voorkwam, toen hij het naderde en tegen de grijze voorgevel opkeek.

Hij stapte gedachteloos uit de auto en ging over het brede grintpad door de voortuin op de huisdeur toe. Men had hem zeker reeds zien aankomen, want een bediende in een eenvoudige livrei opende hem de deur. Deze nam overjas en hoed van zijn meester in ontvangst en zei toen :

— In de ontvangkamer zit iemand op u te wachten, mijnheer.

— Een bezoeker? vroeg Elderton gemelijk. Wat wil die van me?

— Dat weet ik niet, mijnheer. Hij zei, dat hij u heel goed kende en een zeer belangrijke zaak met u te bespreken had. Hij is er nog geen vijf minuten. Ik zei, dat gij uit waart gegaan, maar hij gaf ten antwoord, dat gij zeker ieder ogenblik zoudt kunnen terugkeren.

— Hoe wist de man dat? riep Elderton verbaasd uit. Nu, ik zal het wel zien. Heeft hij zijn naam genoemd?

— Neen. Hij zei, dat die er niet op aan kwam. Hij was een oude vriend van u en hij wilde u eens verrassen.

— Ik ben niet gesteld op dat soort verrassingen, bromde Elderton. Nu, ik zal hem maar even te woord staan.

Hij stak de vestibule in haar gehele breedte over en opende de deur van de ontvangkamer. Daar zat, eenzaam en geduldig, een oud heer, eenvoudig gekleed, met een grote bril op de gebogen neus. Hij had een reusachtige parapluie bij zich en leunde, met beide handen over elkaar gevouwen, op dit voorwerp, dat hij als een zwaard tussen de knieën geklemd had.

Hij keek over zijn grote bril heen de binnentredende Elderton vriendelijk aan, maar scheen volstrekt geen aanstalten te maken om op te staan.

De garenhandelaar keek de bezoeker stom verwonderd aan en zei toen op boze toon :

— Wat heeft dat te betekenen, mijnheer? Mijn bediende zegt mij daar, dat gij een oud vriend van mij zijt, die mij iets van belang heeft mede te delen, en ik ken u in het geheel niet; ik heb u nooit van mijn leven gezien.

— Jawel, mijnheer Elderton, dat hebt gij wel, antwoordde de bezoeker met een krakende, maar niet onaangename stem. Gij herinnert het u alleen maar niet.

— Hoe heet gij dan? Wie zijt gij? vroeg Elderton ongeduldig.

— Mijn naam doet er voorlopig in het minst niet toe, en ik ben een goed vriend van u, werkelijk. Ik ben hier gekomen, om u van dienst te zijn in een zaak, die u zeer ter harte gaat, dat weet ik zeker.

— Nu, daar ben ik zeer benieuwd naar. Ik kan mij met de beste wil van de wereld niet voorstellen, wat een mij geheel onbekend man mij voor diensten kan bewijzen. Gij komt me toch niet voor de gek houden?

— Stel u gerust, gij zult er later, als gij met miss Arabella gehuwd zijt, nog met veel voldoening aan terugdenken.

Elderton sprong weer van zijn stoel op, alsof hij door een slang was gestoken en keek de ander woedend aan.

Toen barsste hij uit:

— Wie heeft u het recht gegeven, de naam van die dame te noemen.

— Het spijt mij, mijnheer Elderton, maar aan de wens kan ik geen gevolg geven, hernam de bezoeker steeds even bedaard. Miss Arabella speelt namelijk een zeer voorname rol in hetgeen ik hier met u heb te verhandelen. En het is immers een publiek geheim, niet waar, dat gij de zuster van uw handelsvriend naar het altaar wilt geleiden?

— Ik ontken het niet, zei Elderton, terwijl hij zenuwachtig op zijn stoel heen en weer schoof. Ik kan mij alleen volstrekt niet begrijpen, wat zij met uw komst in mijn huis te maken heeft.

— O, meer, véél meer dan gij denkt, mijnheer Elderton! Miss Arabella en niemand anders leverde mij juist de reden, hier een bezoek af te leggen. Wij zelden zoëven, dat gij met haar wilt huwen; er is echter een bezwaar, want de dame in kwestie heeft voorwaarden gesteld. Gij kijkt mij zo verbaasd en wantrouwend aan en vraagt u af hoe ik dat kan weten, want het werd ternauwernood een half uur geleden gezegd in een goed gesloten kamer van het hotel Cecil. Toch weet ik het! Ik heb namelijk geluisterd in een aangrenzende vertrek.

— Dat is nu toch werkelijk het toppunt! viel Elderton woedend uit. Ik weet eigenlijk niet wat mij belet u aanstonds door mijn bediende op straat te laten gooien!

— Uw eigen belang belet u dat, mijn waarde heer, gaf de bezoeker kalm ten antwoord. Luister maar verder. Ik ken dus de voorwaarde: gij moet het juweel terugbezorgen, dat die onbeschaamde John Raffles aan miss Arabella heeft ontstolen. Gij beseft, natuurlijk zeer goed, dat het een zeer zware, bijna onmogelijke taak is en toch hebt gij die op u genomen, bewogen door uw grote liefde. Wel, dat heeft mij sympathiek tegenover u gestemd. Ik houd van mannen, die het onmogelijke durven beproeven. Gij hebt een beloning verdiend, en gij zult ze hebben; hier is de diamanten broche!

De bezoeker stak de hand uit, en op zijn handpalm schitterde in duizend vonken het kostbare juweel.

Elderton keek er naar, alsof hij een spookverschijning zag en richtte toen langzaam en met angstige uitdrukking op zijn gelaat, zijn blikken op het gezicht van de bezoeker, die hem rustig glimlachend aankeek.

— Wat is dat? Wat heeft dat te betekenen? Wat moet ik daarvan denken?

— Denk er helemaal niets van, mijnheer Elderton en grijp dadelijk de gelegenheid bij de haren, zei de vreemdeling op overredende toon. Gij hebt het nu in uw eigen hand uw geluk te verzekeren.

— Gij hebt gelijk! Wat kan het mij schelen, hoe gij aan dit juweel gekomen zijt! riep Elderton uit. Geef het mij!

En reeds stak hij zijn bevende hand naar de broche uit.

Maar de deftige heer had zijn hand snel terug getrokken en zei op spottende toon:

— Een ogenblik, mijn waarde heer! Het is natuurlijk niet mijn bedoeling, u dit kostbare stuk ten geschenke te geven! Denkt gij soms, dat ik mij al die moeite om niets heb gegeven?

— Dus, zigt gij de dief? stotterde Elderton, wit als een laken.

— Ja. Ik ben John Raffles! Neen, werp maar geen schuwe blikken naar de deur! Gij moet wel begrijpen, dat gij niet met een kind te doen hebt. Ik heb natuurlijk mijn maatregelen genomen en zij zijn afdoende, geloof mij. Er is hier geen telefoontoestel, en al was er wèl een, dan zou ik u toch geen gelegenheid geven er gebruik van te maken. Roepen zou ik u ontraden; mijn revolver zou sneller zijn dan uw bediende. En nu kort beraden, mijnheer Elderton, zonder tijd te verbeuzelen. Gij hebt in de hotelkamer de som van tweehonderd duizend dollar genoemd, welke gij er voor zoudt over hebben, om het juweel van Raffles afhandig te maken; welnu, ik ben met de helft tevreden. Verlies niet uit het oog, dat ik u daarmede een grote dienst bewijs. Even goed had ik de kostbare brillanten kunnen losmaken, ze jaren bewaren en ze pas veel later verkopen. Begrijpt je dat?

— Ik begrijp het, mompelde de ongelukkige Elderton, die niet wist of hij waakte of droomde.

— Goed zo! half begrepen is bijna gedaan, hernam Raffles, die geen ogenblik zijn kalmte had verloren. Stemt gij toe?

Elderton dacht slechts kort na.

Hij berekende snel zijn kansen.

Als hij met Arabella trouwde, dan kwam het juweel als het ware toch weer in de familie en daarvoor moest

hij wat overhebben.

Het had volstrekt geen doel, hier de strijd met Raffles te gaan aanbinden; zoveel zelfkennis bezat Elderton wel.

Hij moest dus wel van twee kwaden het minste kiezen, en hij deed het.

— Ik stem toe, zei hij schor, met een schichtige blik op de zware revolver, waarmede Raffles als gedachte-loos speelde. Ik zal u een cheque schrijven.

— Geen cheque, mijn waarde heer, hernam Raffles glimlachend; die papieren zijn te gevaarlijk voor een man in mijn omstandigheden. Contanten, als ik u verzoeken mag. Ik weet toevallig, dat er zich in uw brandkast op dit ogenblik een bedrag van ruim honderd duizend dollar bevindt, in Engels geld en bestemd om een deel der contractuele verplichtingen jegens Harvey na te komen. Ja, ja, Raffles weet veel. Ik ga met u mee, dan kunt gij het geld dadelijk aan mij uitbetalen.

Zuchtend om een steen te vermurwen, stond Elderton op en trad met zijn bezoeker het aangrenzende vertrek binnen, waar een reusachtige brandkast stond.

Tien minuten later verliet Raffles het huis van Elderton, met honderd duizend dollar in zijn zak.

Drie maanden later trad de gelukkige Elderton met miss Arabella in het huwelijk.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Duistere daden

10 WILD - WEST ROMANS

IN TIEN FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 48.— VOOR f 28.⁸⁵

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.— of meer p. maand.

EEN PRACHTSERIE VOOR DE LIEFHEBBERS VAN AVONTUREN EN SPANNING VAN DE BEKENDSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED.

1. De Dood van Nick Fontana. — 2. Broederstrijd, door Will Ermine. — 3. De Spaanse Hacienda. — 4. De Muskietiers op het Oorlogspad, door Wm. Colt Mac Donald. — 5. Op eigen Houtje, door Luke Short. — 6. De Overval op de Postkoets. — 7. Cactus Wolf, door Ch. H. Snow. — 8. Een Satanskind, door Kenneth Perkins. — 9. De Dood en het Hoefijzer door Danny Capstan. — 10. Ridders der Prairiën, door Zane Grey.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2200 pagina's.

Deze boeken kostten f 48.—, nu **VOOR SLECHTS** f 28.85, desgewenst betaalbaar met f 3.— of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 28.85 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Nieuwste W.W.-Serie, Aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266